

Aylık siyasal dergi

ISSN: 2147-4028

Nisan 2018 Sayı: 66

Fiyatı: 2 TL (KDV dahil)

Proletaryanın “birlik, mücadele ve dayanışma” günü 1 Mayıs yaklaşıyor. Fakat ne yazık ki 1 Mayıs’a oldukça kötü koşullarda giriyoruz. Hem dünyada hem de ülkemizde, işçi ve emekçilerin çalışma ve yaşam koşulları ağırlaşıyor. Yüzyıllık kazanımlar gaspediliyor. Dahası bir işte çalışmak bile “şans” sayılıyor.

Bu durum, yaşanmakta olan emperyalist paylaşım savaşından bağımsız değil kuşkusuz. Savaş dönemleri her tür hak ve özgürlüğün yokedildiği, o güne dek yaratılan birikimlerin tüketildiği, insanlığın ulaştığı değerlerin, kültürün, erdemin ayaklar altına alındığı bir dönemdir.

ABD’den Çin’e, Rusya’dan Avrupa ülkelerine kadar tüm dünyada, gerici ya da faşist diktatörlükler dönemi başlamıştır. “Demokrasinin beşiği” sayılan AB ülkelerinde bile OHAL uygulanıyor. ABD’de Trump’la birlikte faşizan uygulamalar iyice arttı. Çin’in devlet başkanı Şi Jinping’e “ömür boyu başkanlık” hakkı tanındı. Rusya’da Putin, Almanya’da Merkel, zaten on yılı aşkın süredir yerlerini koruyorlar.

Günümüzde “tek adam rejimi” olarak kodlanan faşizm, sadece ülkemizde veya Ortadoğu’da değil, dünya genelinde hakim halde. Savaş dönemlerinde devlet yönetimlerinin faşist-gerici biçimlere bürünmesi kaçınılmaz. Dolayısıyla yeni Hitler, Mussolini, Franco gibi tiplerin çıkması da şaşırtıcı değil.

Uygulanan yöntemler de benzer nitelikte. Yeniden “gümrük duvarları” yükseliyor, adına “ticari savaş” denilen ekonomik hegemonya kavgası şiddetleniyor.

Sayfa 2’de sürüyor

1 MAYIS

1 MAYIS

BİRLİK-MÜCADELE-DAYANIŞMA

Gerilemekte olan emperyalist ABD, geliştirmekte olan Çin'in önünü kesmek için, çelik ve alimünyum ithalatını durdurdu, birçok malın vergisini de arttırdı. Buna karşılık Çin de bu "ticari savaşa" hazır olduğunu duyurdu.

Keza "soğuk savaş" dönemiyle anılan "casus krizi" yeniden hortladı. İngiltere'ye sığınan eski bir Rus ajanı ve kızının zehirlenmesi, Rusya'ya yeni yaptırımların gerekçesi yapıldı. İngiltere'nin başlattığı Rus diplomatları sınır-dışı etme kararı hızla yayılıyor. ABD 60, AB ülkeleri ise 30 Rus diplomatını sınır-dışı edeceğini açıkladı. Buna karşılık Rusya da 60 ABD diplomatını sınır-dışı etme kararı aldı. Diğer yandan AB ülkelerinden bazıları, Rusya'da yapılacak olan 2018 Dünya Kupası'na katılmayacaklarını bildirdiler. Rusya üzerindeki baskının giderek artacağı bekleniyor.

Kısacası emperyalist savaş, ticari-diplomatik, soğuk-sıcak her biçimiyle yaşanıyor. Elbette en sıcak haliyle Ortadoğu'da tüm vahşetiyle sürüyor.

2003 yılından itibaren bölgenin kan gölüne dönmesinde ne yazık ki, Türkiye'nin de önemli bir payı var. En son Afrin işgali ile bunu daha da büyüttü. ÖSO çeteleriyle birlikte işgal ettiği Afrin, şimdi yağmalanan dükkan ve evler, yıkılan heykeller, bitmeyen insan avıyla resmediliyor. "Şehir yıkılmasın, insanlar ölmesin" savıyla geri çekilerek, bu "son"u durdurmanın mümkün olmadığı bir kez daha görüldü. İşgalci güçler her dönem ve her yerde benzer şeyleri yaptılar. Hele ki Osmanlı gibi fetihçi bir zihniyetin mirasçılarının, savaşa sürdükleri çetelere "yağma hakkı"nı vermemesi düşünülemezdi; öyle de oldu...

Her şey ilk iki-üç günde bittikten sonra (ki yağmanın süresi de budur) yapılan "kınama"ların ne kadar göstermelik, dünya kamuoyunu yatıştırmaya dönük olduğu ayan-bayan ortadadır. Amaç hasıl olmuş, Afrin'e girilmiş, Erdoğan'a bir "zafer" kazandırılmıştır! Öyle ki tarihi bile 18 Mart'a getirilerek Çanakkale ile yarıştırdı. Son aylarda Zarrab davası ve yolsuzluk suçlamalarıyla sıkışan Erdoğan, bir kez daha soluk alma ve saldırıya geçme fırsatı buldu.

Afrin'in hemen ardından Doğan Medya Grubu'nun tüm kuruluşları AKP'ye yakınlığı ile bilinen Demirören'lere satıldı. Böylece "havuz medyası" denilen AKP'ye yandaş medya, devasa bir büyüklüğe kavuştu. Öyle ki, toplam gazete ve tv kanalıyla medyanın yüzde 90'ını AKP'nin ve Erdoğan'ın elinde toplanmış oldu.

Şimdi bu "zaferler" üzerinden erken seçime gitme ihtimali güçlenmiştir. "İttifak yasası" dahil olmak üzere seçim yasasında yapılan değişikliklerle, zaten kazanmayı büyük oranda garantilemişti. Esasında gerek 7 Haziran seçimleri sonrası, gerekse 16 Nisan referandumunda seçimlerle gitmeyeceğini gösterdi. Bugün tek fark, öncesinde el altından yapılanların artık yasal hale gelmesidir.

Bu koşullar altında -erken ya da zamanında- seçimlere katılmak, bir kez daha AKP'nin ekmeğine yağ sürmek, iktidarına meşruiyet kazandırmaktır. Buna karşın CHP, HDP ve bütün reformist partiler, kitleleri sandığa gitmeye razı edebilmek için bildik-bayat nakaratları tekrarlayıp duruyorlar. Ama AKP yine hileli şekilde kazandığında, ya da sonuçları tanımadığında ne yapacaklarına hala yanıt vermiyorlar. Einstein'e atfedilen sözle "aynı yolu izleyerek farklı sonuçlar elde etme enayiliği"ni tüm kitleye mal etmeye çalışıyorlar.

Yapılması gereken "boykot mu-sandık mı" tartışmasını bir yana bırakıp iki şeyi öne çıkarmaktır: 1-OHAL kaldırılmalıdır 2-Seçim güvenliği sağlanmalıdır. Barajın kaldırılması da dahil yeni bir seçim yasası yapılmalıdır.

Bugün sandığa gitmeye meyilli her kişi ve kurum, önce bu iki temel sorunun çözülmesi için mücadeleyi yükseltmek zorundadır.

1 Mayıs'a işte böylesi zorlu koşullarda giriyoruz. İşçi ve emekçiler en başta emperyalist savaşa ve faşizme karşı alanları doldurmalıdır.

Son dönemde şeker fabrikalarının özelleştirilmesine karşı büyüyen tepkilerde de görüldüğü gibi, devlete ve emperyalizme yönelmeden, çalışma ve yaşam koşullarını düzeltmek mümkün değildir. 1 Mayıs'ın arifesinde gerçekleşecek olan bu özelleştirmeyi durduralım ve 1 Mayıs'a daha güçlü girelim!

Sadece özelleştirmeyi değil, savaşı ve faşizmi durduracak tek güç, işçi sınıfı önderliğinde emekçilerin ve ezilen halkların birleşmesi ve mücadeleyi yükseltmesidir. 1 Mayıs'ın şiarı olan "birlik, dayanışma ve mücadele" zaferin anahtarıdır.

Okurlara...

Merhaba,

Ekonomik kriz artık daha etkili biçimde kendisini ortaya koyuyor. Dövizdeki yükseliş, gıda başta olmak üzere tüm fiyatların artmasına neden oldu. 12 milyon insan sosyal yardımlarla geçinmeye çalışıyor. İşsiz sayısı 6 milyona ulaştı. Çalışanların durumu da çok parlak değil; 3 işçiden 1'i kayıtdışı...

Bu koşullarda kamuda "taşeron kadro" yalanı ile başlatılan süreç, onbinlerce işçinin daha işsiz kalmasına yol açtı. Keza şekerdeki özelleştirme, 14 ilde işçisinden hayvan besicisine kadar çok geniş bir kesimin ekonomik çöküntüsünü getirecek.

AKP hükümeti, bir taraftan Afrin'deki işgal üzerinden "zafer" çılgınlıkları atıyor, hamaset yaparak kitlelerin dikkatini dağıtmaya çalışıyor. Diğer taraftan yeni bir seçim yasası ile seçim hilelerini yasalastırarak AKP'nin ve Erdoğan'ın kazanmasını garanti altına almaya kalkıyor.

Bu koşullarda ne hamaset nutuklarının etkisi altına girmek, ne de kaybedeceğimiz belli bir seçimde figüran olmak doğrudur.

İşçi sınıfı, giderek ağırlaşan çalışma ve yaşam koşullarının, emperyalist savaş ve gerici-faşist yönetimden bağımsız olmadığını kendi deneyimleriyle daha net görüyor. Özelleştirme, taşeronlaştırma, işsizlik vb. yaşadığı sorunların arkasında, emperyalistler ve işbirlikçileri olduğunu fark ediyor.

1 Mayıs'a bu bilinçle hazırlanmalı, "sınıfa karşı sınıf" duruşuyla karşılarına dikilmelidir.

Gündemdeki konulara ilişkin yazıları, dergimiz sayfalarında bulabilirsiniz.

Bir sonraki sayımızda görüşmek üzere...

66. Sayıda

3	AKP'ye seçim kazandıracak yeni yasa
5	Çağdaş Büyükbaş serbest bırakılsın
6	Şekerde özelleştirme
8	Avrupa'da Afrin işgaline karşı eylemler
9	"Afrin lokumu"na Erdoğan desteği
10	Berkin Elvan mezarı başında anıldı
11	1 Mayıs'ın kökenleri
12	1 Mayıs'ta Taksim'e
14	Çiftlik Bank dolandırıcılığı
15	Uber-taksici kavgası
16	Silahlanma ve savaş
17	Gerici faşist çeteler silahlanıyor
18	Geleceğimizin köprüsü tarihimiz
19	Afrin işgal altındayken...
22	Rakka'dan Afrin'e... PYD'nin kırılma noktaları

Yayın Sahibi: Çağdaş Büyükbaş, Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Murat Tokdemir

Adres: Mecidiyeköy mah. Dereboyu cad. No: 19/A, Erok Ap. Şişli/İst. Tel: 0538 777 99 01,

devrimcidurus@gmail.com, www.proleterdevrimcidurus2.org

Baskı: Berdan Matbaacılık, Davutpaşa cad. Güven San. Sit. C Blok No: 215-216 Topkapı/İst.

Tel: (0212) 613 1211, ISSN: 2147-4028

YEDİVEREN YAYINLARI Yerel Süreli Yayın Sayı: 66, Nisan 2018, 2 TL(KDV Dahil)

AKP

nin seçimleri kazanmasını garanti altına almak amacıyla hazırlanan yasa teklifi,

13 Mart Salı günü meclisten geçirildi.

Seçim ittifakı kurmak başta olmak üzere, pek çok önemli değişiklik içeren 26 maddelik yasa, anayasaya aykırı maddeleri nedeniyle, gündeme geldiği andan itibaren tartışılmaya başlanmıştı.

AKP hükümeti, bugüne kadar girdiği bütün seçimleri kazanmayı başardı. Ancak kazandığı her seçim, seçmen listelerinden sandık tutanaklarındaki usulsüzlüklere, oy sayım tarzından seçim ortamında baskı oluşturulmasına kadar pek çok cepheden tartışıldı. Her seçim öncesinde ya da sırasında, AKP yasa veya uygulama değişikliği gerçekleştirdi.

edilmesini getiriyor. Deniyor ki, “bir ihlal söz konusu olduğunda da oylar geçerlidir.” Böylece ilk kez “ihlal” bir suç olmaktan çıkartılıp yasal hale getiriliyor. Hatta sandık kurullarının görevlerini “ihlal” etmesi teşvik edilmiş oluyor. Eğer “ihlal” olsa da “geçerli” sayılacaksa, bunu koymaya ne gerek var? Doğrudan “oy pusulası ve zarflarda mühür olmayacak” denebilirdi. Bunu yapmamalarının nedeni, 16 Nisan referandumunda YSK’nın son anda aldığı “mühürsüz oylar da geçerlidir” kararını yasal hale getirmek ve bundan dolayı YSK’nın gelecekte yargılanma ihtimalini de ortadan kaldırmaktır. Bunu başarıp başaramamalarından bağımsız olarak böyle bir amacın güdüldüğü ortadadır.

Geçmiş seçimlerde çok kullanılan seçim hilelerinden birisi, seçmene önce-

değiştirilmesi “yasal” hale getirilmiş oluyor.

Yeni yasa, üzerinde sandık kurulu mührü olmayan, ama “YSK filigranı, amblemi ve ilçe seçim kurulu mührü” bulunan zarflar ve pusulaların geçerli sayılmasını kararlaştırıyor. Ve bu işaretlerin bulunmasının, sahteciliği önleyen bir güvence olduğunu belirtiyor.

Oysa sorun, oy pusulalarının basımı aşamasında başlamaktadır. Yasaya göre, seçmen sayısının yüzde 18’i kadar fazla zarf basılması söz konusudur. Bu fazlalık, basım aşamasında ortaya çıkabilecek hatalara karşı önlemdir. Seçim anında ortaya çıkabilecek hatalara ilişkin ise bir önlem söz konusu değildir. Çünkü her sandığa, seçmen sayısı kadar oy pusulası gönderilir. Yani bir seçmen, aldığı oy pusulası ile oy kabinine girdikten sonra, herhangi bir gerekçeyle (“yanlış oy bastım”, “pusula yanlışlıkla yırtıldı”, “pusula yanlışlıkla kirlendi” vb. diyerek) yeni bir oy pusulası-zarfı talep edemez. Bu koşulda, oy pusula ve zarflarının fazladan basılması zaten anlamsızdır.

Son iki seçimde ise, seçmen sayısının üçte ikisi kadar fazla oranda oy pusulası ve zarfı basılmıştır. Daha basım aşamasında, bu kadar fazla miktarda basılan pusulaların nerede kullanılacağı sorusu, baştan şaibe oluşturmaktadır.

Daha yasa meclisten geçer geçmez, YSK’nın 500 milyon seçim zarfı basımı için sipariş verdiği ortaya çıktı. Ülkemizde seçmen sayısı 55 milyon. Yapılacak olan seçimde iki çeşit zarf kullanılacak. Ortaya çıkan devasa fark, devasa bir seçim hilesinin göstergesidir.

2- Sandık bölgelerinin değiştirilmesi: Mevcut uygulamada seçmenlerin oy kullanacağı sandık, adreslerine göre belirlenmektedir. Bu durum, kısmi seçmen denetimini de oluşturmaktadır.

Son 15 yılda yapılan seçimlerin tümünde ve giderek artan oranda, adreslere kayıtlı seçmen listelerinde usulsüzlükler tespit edildi. İnsanlar, kendi adreslerinde ya da kendi apartmanlarında oturmayan kişilerin seçmen kaydedildiğine tanık oldu. Bir arsada ya da boş alanda ya da bir apartman dairesinde onlarca “seçmen” kaydı ortaya çıkartıldı, bunlar üzerinden seçmen kayıtları sorgulandı.

Yasa değişikliği ise, aynı binada yaşayan seçmenlerin farklı sandık bölgelerine kaydedilmesini getirdi. Bu değişiklik, seçmenlerin kendi adreslerinde ya da kendi binalarında fazladan yapılmış kayıtları görmesini, tespit etmesini, usulsüzlükleri ortaya çıkarmasını engelleyen bir değişikliktir. **Sahte seçmen**

AKP’ye seçim kazandıracak yeni yasa

Bu gerçekler, AKP’nin kazandığı bütün seçimleri, daha baştan şaibeli hale getiriyor elbette. Yeni yasa ise AKP’ye, daha seçimlere girmeden kazanmayı vaadediyor. Bunu iki biçimde yapıyor: Yasanın bazı maddeleri, doğrudan seçim hilelerini yasal hale getirmeyi hedefliyor; bazı maddeler ise, seçim sürecini AKP’nin lehine manipüle etmeyi sağlıyor.

Seçim hilelerini “yasalaştıran” maddeler

Yeni seçim yasası, açıktan ve doğrudan yasa ihlali içeren maddeler taşıyor. Ve bu maddeler, seçim sonuçlarını hile ile değiştirecek bir niteliğe sahip.

1- Mühürsüz zarfların artık yasal hale getirilmesi: Mevcut uygulamada sandık kurulu seçim sabahı, seçim başlamadan önce tüm boş pusula ve zarfları tek tek mühürleyerek hazırlıyor. Oy kullanmaya gelenlere bu mühürlü pusula ve zarflar veriliyor. Böylece kapalı bir alanda yalnız başına oy kullanan seçmen üzerinde, parti baskısı oluşması önleniyor. Mühürsüz oy pusulaları ise geçersiz olarak kabul ediliyor.

Yeni yasa ise, sandık kurulu “sehven” (yanlışlıkla) mühür basmadığı koşulda da, oy pusulasının geçerli olarak kabul

den “evet” mührü basılmış pusulaların dağıtılmasıydı. Buna göre, üzeri mühürlenmiş olan pusulalar AKP tarafından seçim gününden önce seçmene dağıtılıyor; doğal olarak bu pusulaların üzerinde “sandık kurulunun sabah basması gereken” mühür bulunmuyor. Seçmen (sandık kurulunun mührü olmayan) bu pusulayı sandığa atıyor, sandık kurulundan aldığı boş oy pusulasını da bölgesindeki AKP temsilcisine götürüyor; böylece AKP’ye oy verdiğini kanıtlamış oluyordu. Bu kanıt teslim edildiğinde, AKP’den almakta olduğu yardımlar vb. devam ediyordu.

16 Nisan referandumunda, sandık kurulları mühürsüz zarfları müşahitlerin, tanıkların önünde mühürlediler. Belediye seçimlerinde, üzerinde “tercih” yazılı mühürlerin kullanıldığı Esenyurt ilçesinde, üzerinde “Evet” basılmış yüzlerce oy pusulası vardı ve bunların tümü geçerli sayıldı.

Bunlar en bilinen mühürsüz pusula örnekleri.

Şimdi, mühürsüz pusula ve zarf yasal hale getirilerek, **seçmene önceden üzerine mühür basılmış pusula dağıtılması ya da ilçe seçim merkezlerinde götürülen oy çuvallarının toptan**

AKP hükümeti, bugüne kadar girdiği bütün seçimleri kazanmayı başardı. Ancak kazandığı her seçim, seçmen listelerinden sandık tutanaklarındaki usulsüzlüklere, oy sayım tarzından seçim ortamında baskı oluşturulmasına kadar pek çok cepheden tartışıldı. Her seçim öncesinde ya da sırasında, AKP yasa veya uygulama değişikliği gerçekleştirdi.

kaydetmek ve oy kullanmasını sağlamak, bu değişiklik ile çok daha kolay hale gelmiştir.

“e-devlet” sitesinde yeni bir uygulama, bu şaibeyi daha da büyütülmektedir. Soyağacı sorgu-laması yapan bu uygulamada, 150-200 yaşında dedeler, nineler görünmektedir. Çoktan ölmüş insanlar, halen yaşıyor gibi kayıtlarda yer almaktadır. Bu kişilerin kayıtlarının “sahte seçmen” olarak kullanılmayacağını bir garantisi yoktur.

2010 referandumunda Fethullah Gülen, “mezardaki ölüler bile kal-kıp oy kullanmalı” dediğinde, ölmüş insanların seçmen listelerinde yaşıyor görüldüğü anlaşıldı. Ve bu sayının 2,5 milyon kişiyi aştığı tahmin ediliyor. Yüzde 5 ile 10 arasında bir seçmen kaydının “ölü seçmen”lerden oluştuğu düşünülüyor. Binde 1’lik bir fark bile seçim sonuçlarında belirgin değişiklikler yapabilirken, yüzde 10 fark yaratacak bir tablo ortaya çıkıyor.

AKP’nin yasa değişikliği ile, bu milyonlarca “ölü seçmen”in ikamet kaydı sorunu da çözülmüş oluyor.

3- Sandıkların birleştirilmesi-taşınması: Yeni yasa, seçim sandıklarının “seçim güvenliği” gerek-çesiyle taşınmasını, birleştirilmesini, yer değiştirmesini kolaylaştırıyor. Bu yasa maddesi, asıl olarak Kürt bölgelerinde, HDP’nin güçlü olduğu alanlarda AKP hakimiyeti kurmayı hedefliyor. HDP’nin yüzde 60 ve üzerinde oy aldığı bölgelerde, seçmenin sandığa ulaşmasını zorlaştıracaktır. Ve sadece HDP’ye verilecek oyu azaltmakla kalmayacak, söz konusu sandıklarda “sahte seçmen” hilesini kolaylaştıracaktır.

Aynı madde, “yatağa bağımlı” seçmenlerin oy kullanabilmesi için “seyyar sandık” kurulmasına olanak tanıyor. Sandık alanı net olarak tanımlanmalıdır. Her tür “seyyarlık”, her tür hileye kapı açar.

Son seçimlerde, internet ortamında, seçim sandığını kendi evine kuran aşiret reislerinin, muhtarların görüntülerini bolca seyretmiştik. Her türlü yasa ve seçim güvenliğine aykırı biçimde sandıkların böylesine yerel “iktidar”ın tekeline bırakılması, yeni yasa ile daha da kolay hale gelmektedir.

Kaldı ki, yeni yasada “oy kullanılacak kabinlerin ölçü ve standartları YSK tarafından belirlenir” ifadesi kullanılmaktadır. Bu ifade, oy kabinlerinin büyüklüğünün bile keyfi biçimde değiştirilebileceği, oy alanının “gizliliğinin” ihlali anlamına gelmektedir.

4- Seçim alanına güvenlik çağırılması: Mevcut uygulamada, “seçim güvenliği” söz konusu olduğunda, sandık kurulu başkanının ya da üyelerden birinin “gerekli görmesi halinde” güvenlik güçleri seçim alanına girebiliyordu. Yeni yasa ise güvenlik görevlisi çağırma “hakkı”nı, “muhter vatandaşı”a devrediyor. Bu koşullarda, “vatandaş ihbar etti” bahanesiyle, her sandık başına devletin kolluk güçleri yerleştirilebilir. Özellikle muhalefetin daha güçlü olduğu bölgelerde, **sandığın başına dikilecek olan kolluk güçleri, seçmen üzerinde doğrudan bir baskı anlamına gelecektir.**

Aynı madde, oy sayma, sandık tutanağı

Seçimlerin “meşruiyetini” oluşturmak için bazı temel kurallar vardır. Seçmenin kendisini baskı altında hissetmeden, ikamet adresine en yakın sandıkta oy kullanabilmesi gerekir mesela. Seçim alanında silahlı güçlerin olmaması bir başka unsurdur. Gizli oy-açık sayım ilkesinin hayata geçirilmesi, seçime katılan tarafların ve kitlenin gözünde bu konuda bir şaibe oluşmaması belirleyicidir. Bu yasa ile, seçimlerin meşruiyeti hiç olmadığı kadar tartışılmalı hale gelmiştir.

hazırlama aşamalarında polis-jandarma baskısı oluşturmayı da kolaylaştırmaktadır. Son dönemde, muhalefetin “sandık güvenliği” sağlamak hedefiyle “sivil” örgütlenmeler kurması; oy sayımı ve sandık tutanağı oluşturma sürecinde müdahil olması gibi unsurlar, sandık hilelerini azaltmada önemli bir rol oynuyordu. Hileler cep telefonlarıyla kaydediliyor, elektrikler kesilince sandığın üstüne oturuluyor, tutanakların kopyası internet ortamında teşhir ediliyordu.

Yeni yasa ile, “muhter vatandaş çağırdı” bahanesiyle sandık başlarına yığılacak olan kolluk kuvvetleri, muhalefetin bu türden müdahalelerini ortadan kaldırmayı hedeflemektedir. Sandık başındaki muhalif müşahitleri, sayımı ve kaydı seyretmeye hakkı olan seçmenleri sandıktan uzaklaştırmak; itirazlarına polis şiddeti kullanarak engel olmak vb. artık son derece kolay olacaktır.

Buna ek olarak, AKP’nin silahlı milis güçleri, HÖH’ler, SADAT’lar vb.leri de elbette, seçim sürecinde her türden muhalif hareketi bastırmak üzere hazırda bekleyeceklerdir.

Sonuçları AKP’nin lehine etkileyecek maddeler

1- Seçim ittifakı kurmak: Seçim ittifakı konusunda hazırlanan tüm maddeler, AKP ve MHP’nin durumu gözetenilerek oluşturulmuş.

Seçim hukuksuzluğunun en önemli unsurlarından olan seçim barajı aynı biçimde korunuyor. Yani yüzde 9 oy alan bir parti meclise giremezken; seçim ittifakı yapan bir parti, yüzde 1 bile oy alsa girebiliyor. Daha somut konuşursak, baraj altında kalacağı kesin olan MHP, ittifak çatısı altında AKP’ye tutunarak meclise girebilecek.

İttifak sadece baraj sorununu ortadan kaldırmıyor; oy sayımında ittifak partilerini öncelikli ve avantajlı hale getiriyor. Örneğin son seçimlerde “AKP-MHP ittifakı olsaydı sonuçlar ne olurdu” diye yapılan simülasyonda, AKP’nin 45 milletvekili fazla kazandığı görülmüştür. Tüm hesaplar, ittifak sisteminin AKP’nin daha fazla milletvekili çıkarması üzerine kurulduğunu göstermektedir.

Oy kullanırken pusulada partinin altında bulunan yuvarlağın tam ortasına mühür basmak gibi bir kural var seçim sisteminde. Bu yuvarlağa değil de başka bir yere, mesela partinin üstüne mühür basıldığında, oy geçersiz sayılıyor. Ancak ittifak partilerinin kazanması için çıkartılmış yasa, bu uygulamayı da hiçe sayıyor. Seçim pusulasında, ittifak çerçevesinin içinde herhangi bir yere mühür basmak, birkaç yere basmak vb. her tür yöntemle kullanılan oy geçerli sayılıyor. AKP hükümeti, geçersiz bütün oyların kendilerine sayılması için böyle bir yöntem kullanıyor.

Birden fazla seçimin aynı anda yapılması söz konusu olduğunda, mevcut uygulamada her seçim için ayrı renk zarf ve pusula sözkonuydu. Ve seçmenin doğru zarfa koymadığı durumda, oyları geçersiz sayılıyordu. Yeni yasa ise, tüm seçim pusulalarının aynı zarfa konmasını öngörüyor. Yani AKP, kendi seçmenin hata yapması ihtimalini böylece ortadan kaldırıyor.

Diğer taraftan Cumhurbaşkanlığı ve milletvekili seçimi, oy pusulalarının aynı zarfa konması, “burjuva demokrasisi”nin en övüldüğü konulardan biri olan “kuvvetler ayrılığı” ilkesini de seçmenin gözünde etkisizleştiren bir algı yaratıyor.

2- Partilere ikinci baraj: Yeni seçim sistemi, partiler için ikinci bir baraj kuruyor. Partinin önündeki ilk engel, yüzde 10 ülke barajı. İkinci baraj ise il bazında kuruluyor. Mesela, tek milletvekili çıkaran bir ilde, herhangi bir parti, diyelim ki 100 bin oy aldığı zaman milletvekili çıkarması gerekiyor. Ancak aynı ilde AKP 50 bin, MHP 51 bin oy aldıysa, yeni yasada “ittifak oyları öncelikli” kabul edildiği için, 100 bin oy alan parti değil, 51 bin oy alan MHP milletvekili çıkartıyor.

3- Sandık kurulu başkanlığı: Yeni yasada sandık kurulu başkanları kamu görevlileri arasından mülki amir tarafından seçileceği belirtilmektedir. “Mülki amir”, AKP’nin atamasıyla göreve gelmiş kamu yöneticisidir. AKP, yıllar boyunca, kendisine tabi olmayan kamu yöneticilerini görevden alarak, kendi yandaşlarını atayarak, zaten oldukça önemli değişiklikler gerçekleştirmişti. Bu atamalar, devletin yönetim mekanizmalarının, yerelerde de AKP’ye ait olmasına olanak sağladı.

Şimdi seçimlerde muhalif partilerin sandık

Emperyalist tekellerin çıkarı için ŞEKERDE ÖZELLEŞTİRME

AKP hükümetleri döneminde dizginsizce yürütülen özelleştirme saldırısında sıra şeker fabrikalarına geldi. Şubat ayının sonlarında, Özelleştirme İdaresi Başkanlığı devlete ait olan 25 şeker fabrikasından 14'ünün özelleştirilmesi için ihale sürecinin başladığını duyurdu.

Yapılan açıklamaya göre, Afyon, Alpullu, Bor, Burdur, Çorum, Elbistan, Erzincan, Erzurum, Iğın, Kastamonu, Kırşehir, Muş, Turhal ve Yozgat şeker fabrikaları satışa çıkarıldı. Bu fabrikaların çoğu TC'nin ilk dönemlerinde kurulan fabrikalar.

Şeker fabrikalarının özelleştirilmesi, sadece fabrikaların satılması anlamına gelmiyor. Fabrikalar, bulundukları kentin lokomotifini taşıyor. **Pancar üreticisinden fabrikada çalışan işçiye, bölge esnafından hayvancılık yapanlara kadar çok geniş bir kesimin istihdamı ve geçimi, bu fabrikalar üzerinden gerçekleştiriliyor.** Pancarın kendisi şeker üretiminde kullanılırken, küspesi doğal hayvan yemi ve doğal gübre olarak değerlendiriliyor.

Ülke genelinde yaklaşık 200-250 bin dolayında çiftçi, şeker pancarı üretimi gerçekleştirmektedir. Bu ortalama 1,5-2 milyon insanın, sadece pancar üretiminden geçimini sağladığını gösterir. Bu pancarın işlendiği fabrikalarda çalışan işçiler, pancar küspesini hayvan yemi olarak kullanan besiciler dahil edildiğinde, milyonlarca insanın pancar üretimine bağlı olarak yaşamını sürdürdüğünü görebiliriz.

Tüm bunlar, şeker fabrikalarının ülke ekonomisinde son derece önemli bir yer tutmasını sağlıyor. Pancar, boyutundan çok daha geniş bir alanda ekonomik fayda getiriyor.

Yapılan özelleştirme ise, ülkenin emperyalist tarım tekellerine bağımlı hale gelmesinde, atılan büyük bir adımdır. Yanısıra, Amerikan tarım tekellerinin GDO'lu

Şeker fabrikalarının özelleştirilmesi, sadece fabrikaların satılması anlamına gelmiyor. Fabrikalar, bulundukları kentin lokomotifini taşıyor. Pancar üreticisinden fabrikada çalışan işçiye, bölge esnafından hayvancılık yapanlara kadar çok geniş bir kesimin istihdamı ve geçimi, bu fabrikalar üzerinden gerçekleştiriliyor.

mısırlarının ülke pazarını tümüyle ele geçirmesi, toplumsal sağlığı da tehlikeye atması demektir.

Tillerson-Erdoğan görüşmesinde Cargill kıyağı

15 Şubat günü Türkiye'ye ziyaret gerçekleştiren ABD Dışişleri Bakanı Rex Tillerson, Erdoğan ile başbaşa bir görüşme yapmış ve bu görüşme çok tartışılmıştı. Görüşmede, her türden devlet geleneğine ve kuralına aykırı olarak Tillerson ile Erdoğan başbaşa konuşmuştu. Görüşmeye sadece Dışişleri Bakanı Çavuşoğlu "tercüman" olarak katılmış, üçü dışında tek bir kişi bile görüşmede yer almamıştı. Yine kural ve geleneklere aykırı olarak, görüşmenin kaydı, tutanağı yoktu.

Tam 3 saat 15 dakika süren bu görüşmede ne tür kirli pazarlıkların yapıldığı zaman içinde ortaya çıkacaktır. Kirli pazarlık olmasa, görüşme gizli yapılmazdı zaten.

Görüşmedeki konulardan birinin de şeker fabrikalarının özelleştirilmesi olduğu belli oldu. **ABD'li nişasta bazlı şeker (NBŞ) üreticisi Cargill, Türkiye şeker pazarını ele geçirebilmek için bu özelleştirmelere ihtiyaç duymuştu;** Erdoğan da Cargill'in çıkarlarını savunmak için özelleştirmelerin düğmesine bastı.

Cargill 1865 yılında ABD'de kurulmuş bir tahıl şirketi. Bugün dünyanın 61 ülkesinde ABD emperyalizminin çıkarları doğrultusunda faaliyet gösteriyor. Yıllık cirosu 60 milyar doların üzerinde.

Bu 61 ülkenin içinde Türkiye de var. 1960'dan bu yana Türkiye ile iş yapıyor; 1986 yılında Türkiye'de şube açacak kadar işleri büyüttü. 1997'de Bursa'nın Orhangazi ilçesinde

mısır şurubu üretmek için 90 milyar dolarlık bir fabrika kurdu. Türkiye'ye işlenmiş fındık, hububat, yem, ayçiçeği ve pamuk ithal ediyor.

ABD bağımlısı hükümetler, Cargill'in işini kolaylaştırmak için bugüne kadar çok çeşitli adımlar attılar. Mesela pamuk, ayçiçeği gibi Türkiye'nin son derece önemli üretim ve ihracat kalemleri, Cargill tekeli zengin etmek için yıkıma uğratıldı; bugün Cargill bunları Türkiye'ye ithal ediyor.

Cargill için bir başka "kıyak", Orhangazi'deki fabrikasının "birinci derece tarım arazisi" üzerine kurulmuş olması. Bu arazi nedeniyle bu tekel aleyhine 4 ayrı dava açıldı. Bu davalardan dolayı üretim yapmaması gerekiyor; ancak Erdoğan hükümeti, çıkardığı kararnamelerle üretime devam etmesini sağladı.

Cargill, AKP hükümetleri dönemi boyunca hem fabrikasının bulunduğu arazinin "birinci derece tarım arazisi" statüsünün değiştirilmesini, hem de mısır şekeri üretimindeki yüzde 10'luk kota uygulamasının kaldırılmasını istedi. AKP buna gönüllü olmasına rağmen, yükselen tepkiler nedeniyle yapamadı. Şimdi Tillerson-Erdoğan görüşmesinde, pazarlık konularından birinin Cargill'in talepleri olduğu ortaya çıktı.

Ve Cargill'in taleplerine şeker fabrikalarının özelleştirilmesi de eklenmiş durumda. 14 şeker fabrikasının özelleştirilmesi, ardından kapatılması isteniyor. Böylece pancar şekeri üretimi yokedilecek, Cargill mısır şurubu üreterek ya da ithal ederek Türkiye'nin şeker pazarında tam hakimiyet kuracak. Bugün çeşitli bahanelerle şeker fabrikalarının özelleştirilmesinin nedeni budur.

Şeker mi, şurup mu

Türkiye Şeker Fabrikaları AŞ'nin 2016 Raporu'na göre 2016-2017 döneminde, dünya şeker üretimi 168 milyon tondur; şekere olan talep ve tüketim ise 174 milyon ton civarındadır. Yaklaşık 6 milyon tonluk arz açığı, şeker fiyatlarını artırmakta, şeker tekellerinin güç kazanmasına neden olmaktadır. Şeker fiyatlarının 2016 yılında dünya genelinde yüzde 34 artmış olması bunun göstergesidir. Bu koşullarda şeker fabrikalarının özelleştirilerek kapatılması, ülke ekonomisini ithalata bağımlı hale getirme amacının açık göstergesidir.

Dünyada şeker üretiminin yüzde 77'si şeker

kamışından, yüzde 23'ü ise pancardan elde ediliyor. Arz açığı, başta mısır olmak üzere, buğday, patates gibi ürünlerden, nişasta bazlı şurup üretimiyle kapatılıyor.

Dünyada mısır şurubu üretimi asıl olarak ABD'de yapılıyor. AB'de toplam şeker üretiminin sadece yüzde 5'i NBŞ olarak yapılıyor. Fransa, Hollanda, İngiltere gibi birçok

AKP döneminde dizginsiz özelleştirme

1980'lerin başlarından itibaren özelleştirme saldırısı dünya genelinde hız kazandı. "Devletin ekonomiye müdahalesinin ortadan kaldırılması" ve böylece "ekonominin güç kazanması" olarak tanımlandı bu saldırı. Gerçekte ise **tekellerin dizginsiz sömürsünün önünün açılması; ekonominin emperyalist tekellere peşkeş çekilmesi; işçi sınıfının kazanılmış haklarının gaspedilmesi anlamına geliyordu.**

Türkiye'de ilk özelleştirme 1984'te Özal ile başladı. O günden bu yana özelleştirmelerden toplam 68.4 milyar dolar elde edildi.

AKP dönemi ise, en fazla özelleştirmelerin yapıldığı dönemdir. Öyle ki, AKP'nin 15 yıllık döneminde, özelleştirmelerden elde edilen gelir 60.4 milyar dolardır. Yani AKP'ye kadar olan dönemde özelleştirmeden elde edilen para 8 milyar dolar iken, AKP döneminde 60 milyar dolar olmuştur.

Özelleştirmelerden elde edilen bu devasa paranın nereye harcandığı da ayrı bir sorudur. Burada tam bir belirsizlik vardır. Özelleştirme İdaresi, bu durumu gizlemekte, sitesinde bu konuda veri yayınlamamaktadır.

Keza, özelleştirilmeden önce devlete çok büyük vergiler ödeyen KİT'lerin, özelleştirmeden sonraki vergi tablosu da belirsizdir. Onları satın alan tekellerin, bu fabrikalara ilişkin ne kadar vergi ödediği bilinmemektedir.

ülke, NBŞ üretimini bırakmış durumda.

ABD, aynı zamanda genetiği değiştirilmiş (GDO'lu) mısır üretiminde de "lider" konumda. Yani Türkiye'de pancardan şeker üretilen fabrikalar kapatıldığında, ABD'nin GDO'lu mısır şurubunu, üstelik de şekerden çok daha yüksek fiyata ithal etmek zorunda kalacağız.

Dünya genelinde, şeker üreten (pancar ve şeker kamışından) ülkeler arasında, Türkiye 12. sırada yer almaktadır. Dünya şeker pancarı üretiminde ise yüzde 7'lik pay ile 5. sırada bulunuyor.

NBŞ, pancar şekerine göre daha ucuza üretiliyor ve gıda sanayinde daha yoğun olarak kullanılıyor. Ve bugün obezite başta olmak üzere, pek çok hastalığın kaynağında NBŞ bulunuyor. Yanısıra, ABD'nin GDO'lu mısır üretimi, insan sağlığına dönük olarak en ciddi tehdidi oluşturuyor.

Yani şeker fabrikalarının özelleştirilmesi, ülke ekonomisine hakim olacak olan mısır şurubu üzerinden, insan sağlığını da doğrudan tehdit ediyor.

Özelleştirme, sendikasılaştırma

Özelleştirme politikalarının uygulanmasında en temel neden olarak; kamu işyerlerinde gereğinden fazla işçi çalıştırılması, bunun da verimsizliğe yol açması gösterilmektedir. Dolayısıyla özelleştirme gerçekleştiğinde ilk yapılan, "fazla" olarak görülen işçileri işten çıkarmaktır. Bu durum çok sayıda sendikalı işçinin işsiz kalmasına yol açıyor. Böylece, sendikalaşma düzeyinde bir düşüş yaşandığı gibi, işsizlik de artıyor.

Özelleştirme uygulamaları içerisinde genelde büyük ölçeklere sahip kamu işletmelerinin küçük iş yerlerine ayrılarak satılması yolu tercih edilmektedir. Bu durum, sendikalaşmaya uygun olan çok sayıda işçinin çalıştığı büyük ölçekli işletmelerin, daha az işçinin çalıştığı ve sendikaların gelişmesinin güç olduğu küçük ve orta ölçekli işletmeler haline dönüşmesi demektir. Özelleştirme süreciyle beraber, özel sektör işverenlerine devredilen işyerlerinde, örgütlenmiş olan sendikalara ve sendikalı işçilere baskı uygulanması, işlerin taşeronlara verilmesi ve üretimin bir bölümünün fason veya ev işi verme gibi yöntemlerle işyeri dışına taşınmasıyla sendikaların devre dışı bırakılmasına yönelik yollar aranmaktadır.

Kısacası **özelleştirme, ülkenin emperyalizme daha bağımlı hale gelmesi, ithal malların artması, dolayısıyla daha pahalıya mal olmasının yanı sıra, işsizlik ve sendikasızlık olarak da işçi ve emekçilerin zararına işlemektedir.** İşçi sınıfının özelleştirmeye karşı mücadelesi, iş-ekmek mücadelesi olduğu kadar, emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı da yönelmesi demektir. Emperyalizme ve ona hizmet eden hükümetlere karşı mücadele edilmeden, özelleştirmeye karşı mücadele edilemez. En son şeker fabrikalarının özelleştirilme saldırısı, bu gerçeği bir kez daha gözler önüne sermiştir.

Şeker Fabrikaları'nın kapatılmasına tepkiler

AKP'nin 14 şeker fabrikasını özelleştirme kararına tepkiler giderek artıyor. Başta bu fabrikaların bulunduğu bölgeler olmak üzere ülkenin dört bir yanında imzalar toplanıyor, eylemler yapılıyor.

Şeker fabrikalarının özelleştirilmesi, gerçekte kapatılması anlamına geliyor. Bugüne dek özelleştirilen tüm fabrikaların akıbeti ortada. Tütünden et-balık kurumuna hemen hemen bütün özelleştirmeler, yine "zarar ediyor" gerekçesiyle kapatıldı. Böylece ithal mal getirmenin zemini döşendi.

Başta işçiler olmak üzere kitleler bu gerçeği biliyorlar. Ve tepkilerini daha özelleştirme başlamadan ortaya koyuyorlar. Şeker fabrikalarının kendine özgü yönleri, tepkileri daha da büyütüyor. Çünkü sadece o fabrikalarda çalışan işçileri tehdit etmiyor. Şekerin hammaddesini üreten pancar üreticisinden, pancardan elde edilen küspe ile hayvancılık yapan besicilere; bunları taşıyan kamyonculardan, alışı-veriş yaptıkları esnafa kadar tüm bölge halkını ilgilendiriyor. Hepsisi açısından ölüm-kalım sorunu haline geliyor.

Öyle ki, özelleştirilen 14 fabrikanın 1575 köyden, 47 bin 750 çiftçinin ürettiği pancarı aldığı, fabrikaların kapatılmasıyla 1575 köyün boşalacağı öngörüldü. Durum böyle olunca eylemler, bütün bu kesimleri de içine alan şekilde kitlesel ve yaygın bir hal alıyor. İşçiler, çiftçiler, besiciler, kamyoncular vb. bu durumdan zarar gören her kesim eylem yapıyor.

Örneğin Tokat'ın Turhal ilçesinde nakliyeciler konvoy yaparak özelleştirmeyi protesto etti. Tır ve kamyonlarının önüne "Turhal Şeker Fabrikamız Özelleştirilmesin Kapatılmasın" şeklinde pankart astılar. Ayrıca Turhal'da mahalle ve köy muhtarlarından oluşan yaklaşık 100 kişi, Turhal Şeker Fabrikası önünde toplanarak, özelleştirme kararına karşı basın açıklaması yaptı.

Erzincan Şeker Fabrikası'nın önünde toplanan bir grup, fabrikalarının özelleştirme kapsamından çıkarılması için slogan atarak pankart açtı. Çevre il ve ilçelerden de gelen yaklaşık 500 kişi, Bor Şeker Fabrikası önünde toplanarak basın açıklaması yaptı. Türkiye'nin ilk şeker fabrikası olan Babaeski'nin Alpullu beldesinde, özelleştirme geniş katılımlı bir eylemle protesto edildi. Kadınlar ellerinde, '14 kale daha düşmesin, Alpullu satılmasın' yazılı pankart taşıdı. Burdur Şeker Fabrikası'na talip olan firmanın yetkililerinin geldiğini haber alan işçiler, fabrika binası önünde toplanarak eylem yaptı. İşçiler fabrika binasının içerisine girmek isteyen firma yetkililerine izin vermediler. Van-Erciş, Maraş-Elbistan şeker fabrikalarının önünde de eylemler yapıldı.

Ayrıca Bursa'da "Demokrasi Güçleri" adına bir grup

Kent Meydanı'nda buluşup Orhangazi Cargill Fabrikası önüne giderek burada bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Açıklamada "Avrupa'da kişi başına NBŞ tüketimi yıllık 1-1,5 kg civarında iken, bizde 6,5 kg civarındadır. Şeker fabrikaları yerine Cargill kapatılsın" dendi.

Tepkilerin büyümesi üzerine başta CHP olmak üzere muhalefet partileri de bu eylemlere daha aktif biçimde katılıyorlar. CHP'nin Veli Ağbaba başkanlığında kurulan komisyonun üyeleri, özelleştirme kapsamına alınan fabrikaların önünde açıklamalar

yaptılar. HDP de Elbistan Şeker Fabrikası'nın önünde işçilerle birlikte açıklama yaptı. Keza birçok kitle örgütü, yerel ve mesleki örgütler tepkilerini ortaya koyuyorlar.

Kapatılacak olan şeker fabrikalarında örgütlü durumdaki sendika ise, Türk-İş'e bağlı Şeker-İş'tir. Daha önceki özelleştirmelerde sessiz kalan Şeker-İş, tepkilerin büyümesi üzerine özelleştirme karşıtı açıklamalar yapmak ve eylemlere katılmak zorunda kaldı. Ancak **işçilere yaptırdığı tek şey, tüm şeker fabrikalarında "bir ay boyunca iki saat ücretsiz fazla çalışma" oldu.** Sözümona şeker fabrikalarının zarar ettiği demagojisine bu şekilde yanıt veriyorlar.

Oysa bugüne dek bütün KİT'ler "zarar ediyor" bahanesiyle kapatıldı. Önce çalışmaları sekteye uğratıp sonra bu bahane ile fabrikaları sattıkları, alan şirketlerin de yine "zarar ediyor" diyerek kapattığı onlarca örnek var. Diğer yandan yapılan bir hesaplama göre, tüm şeker fabrikalarının "zararı" Cumhurbaşkanının Kaç-AK Saray'ının 13 günlük masrafına denk düşüyor.

Hal böyleyken hala açıktan özelleştirmeye karşı çıkmak yerine "ara çözümler" üretilmeye devam ediliyor. "İşçiler satın alsın", "Kooperatif üstlensin", "Belediyeler çalıştırsın" gibi önerilerle, hedef sapıtılıyor.

Muhalefet partileri, hatta işbirlikçi Türk-İş ve onun şeker işkolundaki sendikası Şeker-İş bile, öncesine kıyasla daha fazla ilgililer. Ancak yukarıda belirttiğimiz gibi net biçimde "özelleştirmeye hayır" demek yerine, çeşitli ara formüllerle kitlelerin bilincini bulandırıyorlar. Oysa **başta işçiler olmak üzere geniş bir kesim, hangi ara formülle olursa olsun özelleştirmenin işsizlik, açlık, örgütsüzlük olduğunu çok iyi biliyor. Onun için çok daha kitlesel ve yaygın eylemler yapıyorlar.**

Bu fabrikaların bulunduğu yerlerde AKP ve MHP'nin yerel yöneticileri bile, karara karşı olduklarını açıklamak zorunda kaldılar. Başbakan Binali Yıldırım da "şeker fabrikalarının kapatılmayacağını, sadece özelleştirileceğini, çalışmak isteyen işçilerin işlerine devam edeceğini" söyledi. Elbette bunlar tepkileri yatıştırmaya dönük, demagogik söylemlerdir. Fakat onları bu açıklamaları yapmaya iten, özelleştirmeye karşı büyüyen eylemler olmuştur. Her yerden protestolar yükselmiş, **bir ay içinde 1 milyon 690 bin imza toplanmıştır.**

Bu tepkilerin sonuç alıcı olabilmesi için, **Nisan'ın ilk haftasında kesinleşecek olan özelleştirme kararı öncesinde eylemlerin daha da büyümesi gerekiyor.** Net biçimde "özelleştirmeye hayır" diyerek, AKP'nin bu saldırısı püskürtülmelidir.

Avrupa'da Afrin işgaline karşı eylemler...

İsviçre'de yoğun eylem ve direniş

Türk Devleti'nin Afrin işgaliyle birlikte Avrupa'da neredeyse her ülkede ve şehirde eylemler gerçekleşti. Başta Kürt halkı olmak üzere onbinlerce kişi, işgalin son bulması için harekete geçti. Hemen her gün gerçekleşen eylemlere, Türkiyeli ve Avrupalı devrimci-demokrat kurumlar katıldılar, destek verdiler.

İsviçre'de de Zürih'te bulunan Türk Konsolosluk önü başta olmak üzere birçok il ve ilçede eylemler yapıldı. Ve bu eylemler işgal son bulana dek devam edecek.

Basel'de PDD taraftarlarının da içinde yer aldığı Türkiyeli devrimci kurumların oluşturduğu "Efrin'le Dayanışma Platformu" kuruldu. Ayrıca "Rojava-Efrin Merkezi Platformu" da bulunuyor. Kimi eylemleri her iki platform birlikte yaptı, kimi zaman da yapılan çağrıya destek sunuldu.

Cenevre'de AHİM önü, Bern'de Birleşmiş Milletler, yerel ve merkezi parlamento önleri, tren garları, hava limanları, şehir merkezlerinde dönem dönem katılımın 15-20 bini kişiyi bulduğu eylemler gerçekleşti. Bu eylemlerde Rusya'ya ve Erdoğan'a dönük tepkiler öne çıktı.

Türkiye'nin Afrin'e girmesine Rusya'nın onay verdiği bir gerçektir. Ne var ki, Suriye'nin bugünkü durumunun asıl sorumlusu ABD'dir. Yeni emperyalist savaşın başını çeken ABD, Irak işgalinden

bu yana Ortadoğu'yu kan gölüne çevirmiştir. Başta IŞİD olmak üzere cihatçı çeteleri Suriye'nin üzerine salarak 7 yıldır da Suriye'yi paramparça etmiştir. ABD'nin bu savaşta en büyük yardımcısı ise, Türkiye'dir. Türkiye'nin Afrin işgali söz konusu olduğunda "Afrin bizim operasyon alanımız değil" diyerek, bu işgale onay vermiştir.

Sonuçta başını ABD'nin çektiği yeni bir emperyalist paylaşım savaşıyla karşı karşıyayız. Bir tarafta

ABD-AB bloku, diğer tarafta Rusya-Çin bloku olmak üzere emperyalist bir kışkırtma sürüyor. Bunun da merkezinde Ortadoğu bulunuyor. Savaşın bütün yükünü ise, her zaman olduğu gibi ezilen halklar, işçi ve emekçiler çekiyor.

Böyle bir savaşta şu ya da bu blokun yanında yer alınamaz. Bir bütün olarak emperyalizme, emperyalist savaşa ve tüm işgalci güçlere karşı durmak, mücadele etmek gerekiyor. Gerçek anlamda savaş karşıtlığı da, emperyalist savaşa karşı direnmekten geçiyor. Irak'ta olduğu gibi Suriye'de de direnen halkın yanında yer almak, kendine devrimci demokrat diyen herkesin görevidir.

Şimdi de yüreğimiz Afrin'de direnenlerle birlikte atmaktadır. Emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin tüm teknolojik üstünlüğüne karşın, halkların direnişiyle nice zaferler kazanılmıştır. Tarihte bunun pek çok örneği vardır. İşgalciler girdikleri her yeri yakıp yıkabilirler, ama sonuçta direnen halklar kazanacaktır.

Bu inançla direnen Afrin'in yanında yer almaya ve bu yönde yapılan eylemlere katılmaya devam ediyoruz.

İsviçre'den PDD okurları

Fransa'da Afrin işgali protestolarına polis saldırısı

Türkiye'nin Afrin işgali Fransa'da çeşitli gösterilerle protesto edildi. Ayrıca AB ülkelerinin ve birçok "insan hakları" kuruluşunun sürece sessiz kalması kınandı. Bu gösterilere Fransa'nın devrimci, demokrat kişi ve kurumları da destek verdi.

İşgalin başladığı günden bu yana devam eden gösteriler, Fransız polisinin provokatif tutumlarına rağmen olaysız bitmişti. Fakat son dönemde Alman polisinin bu eylemlere yönelik sert tutumuyla birlikte Fransız polisinin tutumu da sertleşti.

13 Mart günü Paris'te gerçekleşen eylemde birçok kişi gözaltına alındı. Bu durumu protesto etmek için akşam saatlerinde yapılan eyleme ise polisin saldırısı çok daha şiddetli oldu. Bir çok gösterici ağır yaralandı ve dakikalarca hastaneye götürülmedi. Gözaltına alınanların bindirildiği araçlarda da üzerlerine gaz sıkıldığı ve bu yüzden baygınlık geçirenler olduğu öğrenildi.

Gözaltına alınanların bir kısmı ertesi akşam serbest bırakıldılar. Ahmet Kaya Kültür Merkezi önünde yaptıkları açıklamada, arkadaşlarının hala gözaltında tutulduğunu belirtip, onların da bir an önce serbest bırakılmasını istediler. Açıklamada, Fransa Dışişleri Bakanı ve eski cumhurbaşkanının Türkiye'nin savaşı durdurması yönünde Birleşmiş Milletler'e yaptığı çağrılara rağmen, polisin bu tutumunun iki yüzlü bir nitelik taşıdığı belirtildi. Bundan sonraki eylemlerde gelişecek her tür olumsuzluğun tamamen Fransız polisine ait olacağı söylendi. Atılan sloganlarla basın açıklaması sona erdi.

Fransa'dan PDD okurları

Afrin işgali sonrası NEWROZ

Bu yıl Newroz, Afrin işgali altında kutlandı. Kutlamalara Afrin damgasını vurdu.

HDP Newroz öncesi yaptığı açıklamada, "Faşizm kaybedecek halklar kazanacak" sloganıyla 40 ayrı merkezde kutlama yapılacağını duyurmuş, finalin de 21 Mart'ta Diyarbakır mitingiyle gerçekleşeceğini bildirmişti.

Her zaman olduğu gibi bu yıl da en büyük kutlama Diyarbakır'da gerçekleşti. Tüm engellemelere rağmen yüzbinler Newroz alanını doldurdu. Polisin içinde 'Kürdistan' geçen şarkıların çalınmasına izin vermediği mitingte, kitle Kürtçe marşlarla halaylar çekti.

HDP'nin eşbaşkanı Pervin Buldan ile Ahmet Türk'ün de katıldığı Diyarbakır Newroz'u'nda en sık atılan slogan "Bijî berxwedana Efrînê" ve "Direne direne kazanacağız" oldu.

İstanbul'da Bakırköy'de gerçekleşen Newroz mitingine de binlerce kişi katıldı. Fakat arama

kaybedecek Devrimci Kawalar kazanacak" yazılı dövizler de vardı. Hatta boyunlara takılan puşileri bile aldılar. Onlarca kişi gözaltına alındı.

Ankara'da ise Valiliğin Newroz ateşi yanmasına izin vermediği görüldü. Polisin yoğun önlemleri, bazı pankart ve dövizleri tek tek incelemesi, burada da yaşandı. Bu durumu protesto etmek için kimileri sembolik ateş yaktı.

Afrin'in işgal edildiği, ÖSO çetelerinin Newroz'un simgesi Kawa heykeline kurşunlar yağdırıp, devirdiği günlerin ardından, Kürt halkının Newroz'a sahip çıkması ve alanları doldurması önemliydi.

HDP'nin birçok noktada geri adım atmasına karşın, kitleler yaşananlara duydukları tepkiyle Newroz mitinglerine katıldılar ve öfkelerini haykırdılar.

Fransa'da yeni eylem dalgası

Fransa'da Macron Hükümeti'nin bir süre önce açıkladığı ve hayata geçirmek istediği reformlar, memurlar, işçiler ve öğrencilerin protestolarıyla karşılandı.

23 Mart günü sabahın ilk saatlerinde, Paris Nation Meydanı'nda biraraya gelen öğrencilerin eylemi, daha sonra tüm sendikaların ortak düzenlediği, ülke genelindeki eylemlerle devam etti.

Eylemin bir diğer önemli ayağı, iki gün sürmesi planlanan demiryolu işçilerinin eylemi oldu. Fransa Demiryolu İdaresi (SNCF) çalışanları 3 ay boyunca, haftada 2 gün eylem yapma kararı aldı. Paris merkezli eylem, Gare de l'est adlı garın önünde toplanarak başlatıldı ve yürüyüş Bastille Meydanı'na kadar sürdü. Yürüyüşe ülke genelinde yaklaşık 500 bin kişi katıldı. Paris'te ise, polis, eyleme 49 bin kişinin (!) katıldığını iddia etti.

Yürüyüş çok canlı geçti. Demiryolu işçilerinin kendi özgünlükleriyle birlikte, ışıklı sis meşaleleri ve el yapımı ses bombalarının kullanılması, eylemde coşkuyu daha da canlı kıldı. Eylem içerisinde, "sol cephe" adayı ve Front-Gause Partisi Başkanı Jean Luc Melenchon'a destek için ses bombaları kullanıldı. Yürüyüş sırasında kitle "Macron istifa", "Jean Luc başkan" sloganları attı.

Her eylemde olduğu gibi, bu eylemde de katılan Anti-kapitalist Anarşist grupla polis arasında yer yer çatışmalar çıktı. Devlet tazyikli su ve gaz sıkarak eylemcileri dağıtmaya çalıştı. Polisin ilk saldırısında bir gösterici yaralandı.

Yapılan grevler hayatı felç etti. Tren, uçak, metro seferleri aksadı, okullarda, hastanelerde, bakımevlerinde, bakanlık binalarında tüm süreç aksadı. Başta Paris Sorbonne Üniversitesi olmak üzere birçok üniversite kapatıldı, binaların önüne inşaat malzemeleriyle barikatlar kuruldu.

"İkinci '68 baharı"

Eyleme katılan sendikalar, (CGT, FO, FSU, CFTC, Solidaires, FA-FP ve CFE-CGC) 1968 olaylarının 50'inci yıldönümünde başlayan bu eylemlilik sürecini, "İkinci '68 baharı" olarak tanımlıyorlar.

Macron Hükümeti'nin hazırladığı yeni saldırı paketinde kamu emekçilerine dönük ağır hak gaspları yeralıyor. Paket, demiryolu çalışanlarının statüsünü yeniden düzenliyor, 2020 yılına kadar 120 bin kamu çalışanının işten çıkarılmasını, emekli ücretlerinin azaltılmasını ve emeklilerle çalışanların ödedikleri vergilerin artırılmasını öngörüyor.

Sendikalar ve öğrenci örgütlenmeleri, bu paketin geri çekilmesini, saldırının durdurulmasını talep ediyor.

Fransa'dan PDD okurları

'Afrin lokumu'na Erdoğan desteği

Boğaziçi Üniversitesi, Erdoğan'ın kontrol altına almak için çok uğraştığı okullardan birisi oldu. Çünkü BÜ, bir kültürün, bir yaşam tarzının ifadesiydi ve öğrencisinden rektörüne, öğretim görevlisine kadar tüm kesimler, BÜ'nün bu kimliğine sahip çıkıyordu.

Bir taraftan FETÖ tarafından çalınan sorularla BÜ'ye gerici-faşist öğrenci yığınağı yapıldı, diğer taraftan idari önlemlerle BÜ'nün dokusu değiştirilmeye çalışıldı. OHAL bahanesiyle rektörlük seçimlerini de ortadan kaldıran Erdoğan, BÜ'ye atadığı rektör ile, buradaki dönüşüme hız kazandırdı.

Ancak gerek öğretim görevlileri, gerekse devrimci-ilerici öğrenciler, bu dönüşümün bir parçası olmayı reddettiler. Bu da, üniversite üzerindeki baskının, hedefine ulaşmasını engelledi.

19 Mart günü gerici-faşist öğrencilerin Afrin işgalini bahane ederek kutlama yapmaya, lokum dağıtmaya kalkması, yeni bir saldırı furiasının bahanesi haline getirildi.

Bu provakatif gövde gösterisine, devrimci-demokrat-ilerici öğrenciler izin vermediler. Afrin işgali gibi bir konuda, "katliamın lokumu olmaz" diyerek lokum standını dağıttılar, kutlama yapılmasını engellediler.

Afrin işgalini de, Boğaziçi Üniversitesi'ni de kendi "şahsi sorunu"ymuş gibi ele alan Erdoğan, elbette konuya doğrudan müdahil oldu. Lokum dağıtanları engelleyen öğrencileri "terörist" olarak tanımladı, onların üniversitede okumalarının bile engelleneceğini söyledi. Yandaş rektör derhal "şehitlerimize yönelik bu saygısızlığı şiddetle kınıyoruz" diyerek açıklama yaptı.

Ve elbette üniversite içinde ve yurdunda terör estirilmeye başlandı. Okul kantinleri ve yurtlar basıldı, 20'ye yakın öğrenci gözaltına alındı. Gözaltına alınan öğrenciler yerlerde sürüklendi, dövülerek gözaltına alındı. Öğrenciler ise, gözaltına direndiler. Keza gözaltılar, okuldaki ve yurttaki öğrencilerin protestolarıyla karşılandı.

Devletin elinde liste olduğu, daha onlarca öğrencinin gözaltına alınacağı ortaya çıktı. Bu olayı fırsat bilerek, BÜ'deki devrimci-demokrat-muhafız öğrencilerin okuldan atılmasına kadar uzanması hedeflenen bir saldırı furiası başlatılmış oldu.

Erdoğan'ın açıktan "komünist öğrencilerin üniversitelerde okutulmasına izin vermeyeceğiz" sözleri ise, büyük bir tepkiye neden oldu.

Faşizmin ve şeriatçı kafa yapısının, kendinden olmayan herkese tahammülsüzlüğü, yaşam hakkı tanımayan yaklaşımı, bu olayda bir kere daha ortaya çıktı.

Afrin işgalinin başladığı günlerde "savaş halk sağlığına zararlıdır" diyen TTB (Türk Tabipler Birliği) gibi, şimdi de savaşa karşı çıkan öğrenciler hedefte. Muhafız hiçbir sese tahammülü olmayan AKP hükümeti, savaş karşıtı tüm açıklamalara, büyük bir saldırı furiası başlatıyor.

Ancak tıpkı TTB saldırısında olduğu gibi, devletin bu tutumu, muhafız kesimleri biraraya getiriyor ve tepki daha da yükseliyor. BÜ öğrencilerine dönük saldırı da, öğrencilerin, BÜ eğitimcilerinin ve muhafız kesimlerin tepkisiyle karşılandı. Bunu daha da büyütmek gerekir. Başta öğrenci gençlik olmak üzere savaş karşıtı tüm kesimler harekete geçmelidir.

Öğrenci gençlik her dönem toplumsal muhalefetin en dinamik kesimi olmuştur. Ne var ki, uzun bir süredir öğrenci gençliğin mücadelesi de geriye düştü. Devlet-YÖK baskısı, faşist-gerici eğitim kısılacı altında başına kaldıramaz hale getirildi. BÜ'deki saldırı, bu gerileyişe son verme, silkinme startı olmalıdır. Her gerileyişte olduğu gibi, kazanılmış hakları koruyabilmekte bile güçlük çekilmektedir. Bugün savaş karşıtı bir tutum almak dahi öğrenim hakkının gaspına yol açabiliyorsa, duvara dayanılmış demektir.

Öğrenci gençlik BÜ'deki arkadaşlarına sahip çıkmalı, savaşa ve faşizme karşı birleşik mücadeleyi yükseltmelidir. Genelde öğrenci gençliğin, özelde ise BÜ'nün direnişçi geleneği yeniden canlanmalıdır.

Yine bir Mart ayında (1992'de) Zonguldak maden işçilerinin katledilmesi üzerine BÜ'nün Rektörlük Binası'nı işgal eden öğrenciler, tam üç gün boyunca direnerek, işçi sınıfıyla anlamlı bir dayanışma örneği sergilemişlerdi. Genç Komünarlar'ın bu eylemi, öğrenci gençliğin ilk politik işgaliydi aynı zamanda. '90'lı yıllara damgasını vuran Boğaziçi işgali, BÜ'nün entellektüel birikiminin yanı sıra militan-direnici bir kimliğe de sahip olduğunu ortaya koymuştu.

Şimdi bu geleneği dost-düşmana hatırlatma, ona yeni halkalar ekleme zamanıdır.

Toplumsal muhalefetin diğer kesimleri de BÜ'deki devrimci-demokrat öğrencilerin onurlu duruşuna eylemli destek sunmalı, AKP ve Erdoğan'ın artan pervasızlığına artık dur denmelidir.

Berkin Elvan mezarı başında anıldı

Berkin Elvan ölümünün dördüncü yılında, 11 Mart günü mezarı başında anıldı.

Bilindiği gibi Berkin Elvan, Gezi Direnişi sırasında Okmeydanı'nda ekmek almaya giderken polisin attığı gaz fişeginin kafasına isabet etmesi sonucu ağır yaralanmış, hastanede 269 gün yaşam mücadelesi verdikten sonra hayatını kaybetmişti. Ölümünün ardından yaklaşık 3 milyon kişiyle görkemli bir cenaze töreni düzenlenmiş ve her yıl 11 Mart'ta mezarı başında anılmıştı.

Bu yılki anmaya devletin de ilgisi büyük oldu. Polis mezarlığı adeta ablukaya almıştı. Mezarlığa giren insanların üzerini aradı, gözaltı yapmaya çalıştı. Dolayısıyla anma gergin başladı.

Polisin ablukası, üst aramayı dayatması ve gözaltı yapmaya çalışması yüzünden saat 14.00'te başlaması gereken anma, 14.30'da başlayabildi. PDD'nin de katıldığı anmada, ilk sözü ailenin avukatı Can Atalay aldı. Atalay; "bu zamana kadar polis kuşatması altında anma yapmadık" dedikten sonra, polislerin tutumunu teşhir etti. Ardından şöyle devam etti: "Bir çocuğun cenazesi üzerinden yalan söyleyen iktidar utanmalıdır. Bir çocuğun cenazesini düşmanlaştırmaya çalışarak iktidara tutunmaya çalışanlar utanmalıdırlar. Tarihe utançla geçeceklerini biliyoruz" dedi.

Berkin'in babası Sami Elvan ise şunları söyledi: "Ben dört yıldır buraya niçin geliyorum? Benim çocuğum neden aramızda değil?.. Diyorlar ki, bizim ülkemizde adalet var. Dört yıldır çocuğumu vuran katiller neden yargılanmıyor? Katilin kim olduğu belli. En büyük katil, en büyük koltukta oturandır. 'Emri ben verdim' dedi. 'Benim polisim destan yazdı' dedi. Benim çocuğumun katili budur." Sami Elvan, "biz sadece kendi çocuğumuz için mücadele etmiyoruz, başka çocuklar ölmesin diye buradayız"sözleriyle konuşmasını sonlandırdı.

Anne Gülsüm Elvan da, "AKP hükümeti her ağzını açtığında, Avrupa'ya 'siz sivilleri öldürüyorsunuz' diyor. Bizim ülkemizde öldürülen çocukların sayısı o kadar çok ki, söylenemiyor. Ben sadece çocuğumun katilinin yargılanmasını istiyorum. Başka çocuklar öldürülmesin istiyorum" sözleriyle isyanını ifade etti.

Anma, "Berkin Elvan ölümsüzdür", "Berkin Elvan onurumuzdur", "Berkin Elvan; 15'inde bir fidan" sloganları eşliğinde mezarlığın çıkışına kadar yüründükten sonra sonlandırıldı.

İşçilerin canının değeri yok!

İstanbul-Mecidiyeköy'deki Torunlar Center inşaatında, 2014 yılında yaşanan iş cinayetinde, mahkeme sorumlulara ödül gibi ceza verdi. Olayda 32. kattan düşen asansörün içinde bulunan 10 işçi hayatını kaybetmişti.

Açılan davanın İstanbul Adliyesi'nde görülen 16. duruşmasında, mahkeme heyeti 9 sanığa 8 yıl 4'er ay hapis cezası verdi. Hapis cezaları, 9 sanığa 60 bin 800'e lira adli para cezasına çevrildi. 16 sanık ise beraat etti.

İş cinayetlerinde mahkemeler en düşük cezaları veriyorlar. Eğer kitle tepkisinin yükseldiği bir dava söz konusu ise, inşaat alanında görevli birkaç kişi göstermelik olarak yargılanıyor ve kısmi cezalar alabiliyor. Oysa iş cinayetlerinde iki sorumlu vardır: İşçilerin kötü koşullarda düşük ücretle ve ağır işlerde çalışmasını denetlemeyen, bu konuda caydırıcı yasal önlemler almayan devlet ve işçileri bu koşullarda çalıştırarak sömüren inşaat şirketleri. Bu konuda cezalar artmadığı ve yasalar düzenlenmediği sürece, birkaç mühendis ya da şefin göstermelik yargılanmaları, iş cinayetlerini durdurmayacaktır.

Gazi ve Ümraniye katliamının üzerinden 23 yıl geçti. 23. yılında kitleler bir kez daha Gazi'de toplanarak katliamı protesto etti, şehitleri mezarı başında andı.

12 Mart günü PDD'nin de içinde yer aldığı kitle, saat 11'de Cemevi'nin önünde kortej oluşturarak Eski Karakol'a doğru yürüyüşe başladı. Uzun yıllardan beri ilk kez Gazi anması birleşik bir şekilde gerçekleşti. Tüm bileşenler tek bir kortej oluşturdu. En önde "Gazi-Ümraniye Katliamını Unutma Unutturma" yazılı, Gazi ve Ümraniye'de şehit düşenlerin resimlerinin olduğu ve "Gazi ve Ümraniye şehit aileleri, Sultangazi Alevi Dernekleri, Gazi Halkı" imzalı pankart taşındı.

Aileler, katliamda yitirdikleri çocuklarının resimlerinin basılı olduğu tişörtlerle eyleme katıldılar. "Gazi Şehitleri Ölümsüzdür", "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür", "Faşizme Karşı Omuz Omuza", "Halkımız Sokağa Hesap Sormaya" sloganları atıldı. Gazi halkının ilgisi ve katılımı yoğun. Kortej, Şair Abay Lisesi'nin önüne geldiğinde, liseli öğrenciler camlara çıkarak sloganlara katıldılar.

Eski Karakol'un önünde kısa bir anma yapıldı. Saygı duruşundan sonra yapılan konuşmada, devletin katliamı teşhir edildi; katillerin yargılanmadığı, bir-iki polise göstermelik cezalar verilerek aklanmaya çalışıldığı söylendi. Sonra yeniden kortej oluşturularak aynı yoldan geri döndü ve mezarlığa doğru yürüyüşe geçildi.

Gazi şehitleri anıldı

kişiyi öldürmekten 3,5 yıl, Mehmet Gündoğdu'ya 2 kişiyi öldürmekten 1 yıl 8 ay ceza verildi. Oysa başta dönemin başbakanı Tansu Çiller başta olmak üzere, İçişleri Bakanı Nahit Menteşe, İstihbarat Daire Başkanı Hanefi Avcı, Emniyet Genel Müdürü Mehmet Ağar, İstanbul Valisi Hayri Kozakçıoğlu, İstanbul Emniyet Müdürü Necdet Menzir yargılanmalıydı ve yargılanmalıdır" dedi. Basın açıklamasından sonra anma sonlandırıldı.

12 Mart 1995 akşamı devletin tetikçileri, Gazi mahallesinde bir kahveyi tarayarak bir Alevi dedesini öldürmüştü. Bunu protesto etmek için kitleler sokaklara çıktı. İstanbul'un dört bir yanından Gazi'ye aktılar. Direniş karşısında acze düşen devlet, Gazi ve Ümraniye'de kitlenin üzerine ateş açarak katliam gerçekleştirdi. Toplam 23 kişi katledildi. Tam dört gün süren direniş karşısında geri adım atan devlet, halkın taleplerini kabul etmek zorunda kaldı.

Kortej ilerledikçe katılımlar da artmaya, sloganlar daha bir coşku ve öfkeyle atılmaya başlandı. Mezarlığa gelindiğinde katliamda şehit düşenler için saygı duruşu yapıldı. Zeynep Poyraz'ın mezarında PDD imzalı bir döviz bulunuyordu. Burada yapılan basın açıklamasını, Zeynep Poyraz'ın ablası Kibar Poyraz okudu. Poyraz, katliamı teşhir etti, devletin katliamı karşısında halkın haklı direnişine vurgu yaptıktan sonra şunları söyledi: "Katliamı yapanların kim olduğu belli olmasına rağmen göstermelik yargılanma yapıldı. Sadece katil polislerden Adem Albayrak'a 4

1 Mayıs'ın kökenleri

Bir işçi bayramı olarak "8 saatlik iş günü" talebini kullanma düşüncesi, ilk kez Avustralya'da doğdu. Avustralyalı işçiler, 1856'da bütün bir işgünü boyunca çalışmamaya ve o gün sekiz saatlik işgünü lehinde gösteriler yaparak, toplantılar ve eğlenceler düzenlemeye karar verdiler. Bu kutlamanın yapılacağı gün olarak da 21 Nisan tarihi saptandı. Avustralyalı işçiler bu kararı, yalnızca 1856'da uygulamaya niyetlenmişlerdi. Ama bu ilk kutlamanın Avustralyalı proleter kitleleri üzerinde çok büyük etkisi oldu, onları canlandırdı ve yeni ajitasyonlara yol açtı. Bu kutlamanın her yıl tekrarlanmasına karar verildi.

Gerçekten işçilere, kendi kendilerine kararlaştırdıkları bir anda, kitle halinde işi bırakmaktan daha fazla cesaret ve kendi gücüne güven duygusunu ne verebilir? Fabrikaların ve atölyelerin ebedi kölelerine, kendi öz birliklerini toplamaktan daha fazla ne cesaret verebilir? Böylece proleter bir kutlama günü düşüncesi hızla benimsendi ve Avusturalya'dan diğer ülkelere yayılmaya başladı. Ta ki sonunda tüm proleter dünyasını fethedene dek.

Avusturalyalı işçilerin örneğini ilk izleyen Amerikalılar oldu. 1886'da 1 Mayıs'ın evrensel bir iş bırakma günü olmasına karar verdiler. (Gün olarak bu tarihi belirlemelerinin, Amerika'da "mali yıl"ın başlangıcının 1 Mayıs olmasından kaynaklandığı söylenir-nba) 1 Mayıs'ta 200 bin Amerikalı işçi iş bıraktı ve 8 saatlik işgünü talebinde bulundular. Daha sonra uygulanan polisiye ve yasal baskılarla işçilerin bu gösteriyi tekrarlaması uzun yıllar boyunca engellendi. Yine de 1888'de bu yolda yeniden karar aldılar ve gelecek gösterinin 1 Mayıs 1890'da olmasını kararlaştırdılar.

Bu sırada Avrupa'daki işçi hareketi de güçlendi ve canlandı.

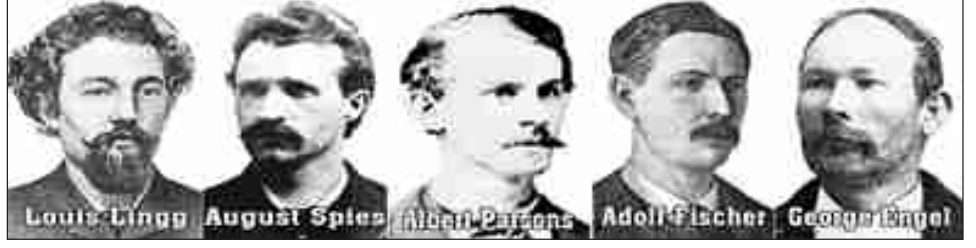
Bu hareketin en güçlü ifadesi, 1889'da toplanan Uluslararası İşçiler Kongresi oldu. 400 delegenin katıldığı bu Kongre'de, 8 saatlik işgünü talebinin en başta yer alması gerektiği yolunda karar alındı. Bunun üzerine Fransız sendikalar temsilcisi Bordeaux'lu işçi Lavigne, bu talebin tüm ülkelerde evrensel bir iş bırakma ile dile getirilmesini teklif etti. Amerikan işçilerinin temsilcisi, yoldaşlarının 1 Mayıs 1890'da grev yapılması yolunda aldığı karara dikkat çekti ve Kongre bu tarihte uluslararası bir proletarya gününün kutlanmasına karar verdi.

Otuz yıl önce Avusturalyalı işçiler, aslında yalnızca bir günlük kutlama düşünmüşlerdi. Kongre, tüm ülkelerin işçilerinin 1 Mayıs 1890'da 8 saatlik işgünü için hep birlikte gösteriler yapmasını kararlaştırdı. Kimse bu kutlamanın daha sonraki yıllarda da tekrarlanmasından söz etmedi. Doğal olarak kimse, bu düşüncenin bir şimşegin çakışı gibi başarı kazanacağını ve işçi sınıfı tarafından kısa zamanda benimseneceğini önceden göremezdi. Bununla birlikte 1 Mayıs'ın her yıl kutlanacak sürekli bir kurum haline getirilmesinin gerekliliğini herkesin kavraması ve hissetmesi için, 1 Mayıs'ın yalnızca bir kez kutlanması yeterli oldu.

İlk 1 Mayıs'ta 8 saatlik işgününün uygulanması talep edildi. Ama bu hedefe ulaşıldıktan sonra da 1 Mayıs'ın kutlanmasına son verilmedi. İşçilerin burjuvazi ve hakim sınıflar karşısındaki mücadelesi devam ettiği ve tüm talepleri karşılanmadığı sürece, 1 Mayıs işçi sınıfının bu taleplerinin her yıl dile getirildiği gün olacaktır. Ve daha iyi günler doğduğunda, dünya işçi sınıfı kurtulduğunda, büyük olasılıkla insanlık, o zaman da 1 Mayıs'ı geçmişte verilen zorlu mücadelelerin ve çekilen acıların anısına yine kutlayacaktır.

Rosa Lüksemburg - Subat 1894
(Spartakistler ne istiyor? Belge yay. Sf 37-38)

1 Mayıs'ı yaratan öncü işçiler

Amerika'nın Şikago kentinde "8 saatlik işgünü" mücadelesini örgütleyen öncü işçiler; August Spies, Louis Lingg, George Engel, Adolph Fischer ve Albert Parsons, bir buçuk yıl süren davada yargılandılar. Onlar, mahkemede sınıfın gerçek öncüleri olduğunu göstererek, sanık sandalyesinden burjuvaziyi yargıladılar.

Bu süre boyunca işçiler, önderleri için sokakları doldurdu, onların idamını durdurmaya çalıştı. Buna rağmen dört işçi idam edildi. Louis Lingg ise, idam edilmeden önce hücrelerinde katledildi.

George Engel, karar duruşmasında şöyle bağırıyordu: *"Hakları yalnız imtiyazlı olanlara göre ayarlayan ve işçilere hiç hak tanımayan hükümete karşı kim saygı duyabilir? Böyle bir hükümete saygım yok benim."*

Adolph Fischer; *"ölüme mahkum edilmemi protesto ediyorum, çünkü cina yet işlemedim, ancak fikirlerimden ötürü öleceksem, bir sözüm yok"* diyordu.

August Spies, idam sehпасından son kez şöyle haykırdı: *"Öyle bir zaman gelecek ki, bizim suskunluğumuz, sizin bugün ipe çektiğiniz seslerden daha güçlü çıkacaktır!"*

Albert Parsons ise, zindandayken çocuklarına yazdığı mektupta şunları söylüyordu: *"Benim hayatımı ve haksız ölümümü başkalarından öğreneceksiniz. Babanız özgürlük ve mutluluk uğruna gönüllü olarak canını verdi. Size miras olarak şerefli bir ad ve yerine getirilmiş bir görev bırakıyorum. Onu koruyun, bu yolda yürüyün..."*

İşçiler, "8 saat hareketini" kazanmakta ne kadar kararlı ve birlik olduklarını damgalayacakları bir gün seçtiler kendilerine. 1 Mayıs! O gün ülke çapında örgütlenmişlerdi. Bütün Pinkerton (polis-hafiye) ordusu akın etmişti Şikago'ya. Ama işçilerin kılına bile dokunmadılar.

3 Mayıs günü, Kereste Sürücüler Sendikası Mc Cormic işçisiyle fabrika

önünde miting yaparken, 6 bin grevcinin önünden, grev kırıcılar fabrikadan çıkmaya başladı. İşçiler kin doluydu onlara karşı. Sövdüler, üzerlerine yürüdüler. Bu sırada fabrika polisi ateş açtı işçilere.

Ertesi gün Hay Market önünde toplandılar. Kürsüden konuşma yapılırken, polislerin önüne, nereden geldiği belli olmayan bir bomba düştü. Provokasyon! Bir gün önce Mc Cormic önünde olanlar devede kulak kaldı. İşçiler, eşleri, çocukları yaprak gibi dalgalandılar kurşun rüzgarlarıyla...

Oysa işçiler silahsızdı. Öyleyse kim atmıştı bombayı? Günler boyu caddeler karakola dönüştü Şikago'da. Gece yarısı baskınlarından, işkencelerden arta kalan, kan kokusu doldurdu havayı. Bir işçi tulumu görmeleri yeterliydi bunun için. Bulamadılar bombayı atanı. Çünkü asıl fail kendileriydi. Yine de bine yakın insanı tutukladılar. Bomba işini de gözlerine kestirdikleri sekiz kişiye yaktılar. En başta da çok iyi tanıdıkları işçi önderi Parsons'a. Bomba atıldığında Hay Market önünde bile değildi, ama bunun hiçbir önemi yoktu.

Dava bir buçuk yıl sürdü. Bu süre boyunca tüm Şikago ayakta yadı. Sekiz öncü işçiden dördüne idam cezası kesildi. Parsons'dan özür dilekçesi imzalamasını istedikler. Sınıf bilinçli bir işçi olarak bunu reddetti. Her biri son anlarına kadar, işçi sınıfının gerçek birer evladı olduklarını gösterdiler Cenazeleri ardı arkası gelmeyen bir işçi seliyle kaldırıldı.

İşçi önderlerinin idamının ardından Amerikan İşçi Federasyonu AFL, 1888'de yaptığı kongrede, 8 saatlik çalışma süresi kabul edilene kadar, her yıl 1 Mayıs günü grev yapılmasını kararlaştırdı.

Engels'in önderliğinde 1899'da yapılan II. Enternasyonal Paris Kongresi'nde, AFL'nin önerisi üzerine, 8 saatlik işgünü mücadelesini desteklemek için, her 1 Mayıs'ta tüm dünyada eylemler örgütlenmesi kararı alındı.

Ve 1 Mayıs, her yıl tüm dünyada işçi sınıfının uluslararası birlik-mücadele-dayanışma günü olarak kutlanmaya başladı.

İşçi sınıfının “birlik, mücadele, dayanışma günü” 1 Mayıs’a doğru ilerleyen günlerdeyiz. Her yıl olduğu gibi bu yıl da işçi ve emekçiler tüm dünyada alanlara çıkacak, sorunlarını-taleplerini haykıracak.

Ülkemizde de tüm engellere rağmen işçi ve emekçiler 1 Mayıs’ı kutlama iradesini ve ısrarını ortaya koyacak. İşçi ve emekçiler üzerinde giderek artan baskılara, yoğun sömürüye karşı ayağa kalkacak, bir kez daha meydanları dolduracak, “yaranan ve kahreden” gücünü gösterecek... Bunu hiç bir güç durduramadı, durduramayacak!..

1 Mayıs enternasyonaldir

1 Mayıs, enternasyonal bir gündür! Çünkü işçi sınıfı tüm dünyada aşağı-yukarı aynı koşullarda çalışmakta, benzer sorunları yaşamaktadır. Düşmanları ve dostları birdir. Kurtuluşları da ortakır. Onun içindir ki, “ya hep beraber, ya hiçbirimiz” şiarını tüm hücrelerinde hissederek haykırır.

1 Mayıs’ı 1 Mayıs yapan “8 saatlik işgünü” sadece Amerikan işçi sınıfının değil, tüm işçilerin talebiydi. Bu doğrultuda dünyanın pek çok yerinde işçiler eylemler yapmıştı. Doğal olarak kazanım da tüm sınıfın oldu.

1886’da Amerikan işçi sınıfının büyük bedeller ödeyerek bu hakkı kazanmasının ardından, tüm dünyada “8 saatlik işgünü” elde edilmeye başlandı. Ve 1889 yılında Komünist Enternasyonal’in 1 Mayıs’ı işçi sınıfının “birlik, mücadele ve dayanışma günü” olarak ilan etmesiyle, sınıfın enternasyonalist birliği, dayanışması daha da pekişti.

Sorunlar da, düşman da ortakır

1 Mayıs’ın ortaya çıkışının üzerinden yaklaşık 130 yıl geçmiş durumda. Ama işçi sınıfının sorunları- talepleri de, düşmanları da aynıdır. Emperyalist-kapitalist sistem yıkılmadığı sürece de aynı olacaktır. Çünkü bu sistem, burjuvazinin “azami kar” dürtüsüyle ayakta duruyor. Bunu elde edebilmek için de, dünyanın her yerinde işçileri daha az ücretle daha fazla çalışmaya zorluyor.

Bugün işçi sınıfının en önemli sorunları olan, özelleştirme, taşeronlaştırma, esnek çalışma, iş güvencesinden yoksunluk, işsizlik vb. dünyanın her yerinde yaşanıyor. Kimi yerlerde örgütlülük ve bilinç düzeyindeki farklılıktan dolayı daha az ya da çok olabilir, fakat her yerde burjuvazi bu yöntemleri devreye sokmuştur.

Sadece çalışma yaşamı da değil, ülkelerin yönetim tarzı ve baskı biçimleri de benzerdir. Düne kadar “demokrasinin beşiği” olarak gösterilen Avrupa ülkelerinde bile faşist uygulamalar görülmekte, OHAL rejimi hüküm sürmektedir. Emperyalist savaş asıl olarak Ortadoğu’da cereyan etmekle birlikte, dünyanın her yerini etkilemekte ve sonuçları yaşanmaktadır. En

hafifinden “mülteci sorunu” ile karşılaşmakta, bunu da “yabancı düşmanlığı” ve milliyetçiliği körüklemekte kullanmaktadırlar.

Dolayısıyla işçi sınıfı her yerde çalışma koşullarına karşı direnirken, onu yaratan emperyalist-kapitalist sisteme de karşı durmak zorundadır. Somut durumda ise, emperyalist savaşa ve faşizme karşı direnmeden, çalışma ve yaşam koşullarını düzeltmek mümkün değildir.

“Savaş ekonomisi” işsizlik ve açlıktır

1 Mayıs’a hem dünyada hem de ülkemizde savaş koşullarında giriyoruz. Egemen sınıflar, yeni pazarlar elde ederek karlarını büyötmek için bu savaşı yürütüyorlar. Ama işçi ve emekçileri buna ortak etmeden kazanamayacaklarından, bir yandan şovenizmi yükseltiyor, bir yandan da baskı ve şiddeti arttırıyorlar.

Emperyalist savaş, “savaş ekonomisi” ile el ele gider. Bu da, daha fazla işsizlik, yoksulluk, açlık demektir. Bir yanda servetin, diğer yanda sefaletin kutuplaşmasının devasa boyutlara ulaşmasıdır. Öyle ki dünya zenginliğinin neredeyse yarısı, yüzde 1 gibi çok küçük bir azınlığın elinde toplanmıştır.

Savaşın ortasında yeralan ülkemizde bunun sonuçlarını hergün yaşıyoruz. İşsizlik 6 milyon civarında. İşsizler seslerini duyurabilmek için, artık kendilerini yakıyorlar. Resmi rakamlarla “açlık sınırı” 3 bin TL’nin üzerindeyken, 1.600 TL asgari ücret dayatıldı. Dahası, hemen her gün temel gıda maddeleri zamlanıyor.

1 Mayıs’ın kazanımı olan “8 saatlik işgünü” fiilen gaspedilmiş durumda. “Zorunlu mesai” adı altında gerçekte çalışma saatleri 10-12 saate çıkarıldı. İşçiler mesaiye kalmadan geçinemedikleri için, buna boyuneğiyorlar. İşten atılma korkusuyla en ağır koşullarda çalışıyorlar.

Ama bu da yetmiyor! Fabrikalar özelleştirme adı altında kapanıyor. Son olarak 14 Şeker Fabrikası daha kapatılmakla karşı karşıya... O fabrikalarda çalışan işçiler, şeker pancarı üreticisi, pancarın küspesiyle hayvancılık yapan besiciler, bölge esnafı, kısacası tüm halk işinden-ekmeğinden oluyor...

Kapitalizmde işçiler değersizdir

Savaş, bir avuç insanı daha fazla zengin ederken, işçi ve emekçilerin kanını-canını emiyor. Hem “vatan savaşı” demagojisiyle işçi-emekçi çocukları can veriyor; hem de “savaş ekonomisi” ile halk açlığa, işsizliğe mahkum ediliyor.

Egemenlerin gözünde, işçi ve emekçilerin canlarının hiçbir değeri yok! Kendileri için ölsünler, ya da ölesiye çalışsınlar istiyorlar.

Türkiye iş cinayetlerinde Avrupa birincisi! Her yıl daha fazla işçi can veriyor. Kiminde ailelerin eline üç-beş kuruş verilerek olay kapatılıyor; tepkiler arttığında ise göstermelik davalar açılıp zamana yayılarak, sanıklar en hafif cezalarla kurtarılıyor. En son Torunlar İnşaat’ta öldürülen 10 işçinin davasında sanıklara verilen ceza, önce 2 yıla indirildi, sonra para cezasına çevrilip kapatıldı. Öyle ki, 10 işçinin canı, yaptıkları binaların bir odasının bile değerinden düşüktü. Herşeyin çok pahalı olduğu bu ülkede, işçinin canından daha ucuz şey yoktu!

İşte taşeron işçilerinin durumu... AKP hükümeti “taşeron kadro” yalanıyla yüzbinlerce taşeron işçinin haklarını gaspetti. İşçiler kadrolu olma umuduyla, süren davaları dahil olmak üzere tüm haklarından vazgeçtiler; şimdi de işlerinden oldular. Zaten 1,5 milyon taşeron işçisinden ancak 250 bini kadrolu olabilecek-ti; onların da önemli bir kısmı, sınav-mülakat, “güvenlik soruşturması” vb. denilerek işsiz bırakıldı.

Örgütlüysek güçlüyüz

Bütün bu haksızlıklara işçiler baş kaldırıp direnişe geçtiğinde ise, karşısına polisi, askeriyle devlet dikiliyor. En temel hakkı olan grevi bile yasaklıyorlar.

Bugüne dek onlarca grev “ülkenin güvenliği” bahanesiyle yasaklandı. OHAL ilanından sonra da -ki neredeyse iki yılı bulacak- grev hakkı tümenden gaspedildi. Erdoğan, patronlara yaptığı konuşmada “biz OHAL’i sizler için çıkardık, bakın grev yaptırmıyoruz” diyerek, bu durumu açıkça itiraf etmişti.

Son olarak metal işçilerinin grevini yasakladılar. İşçiler yasağa rağmen greve çıkmaya hazırlanınca, nispeten daha iyi koşullarda TİS’i imzalamak zorunda kaldılar. Bir kez daha görüldü ki, fiili-meşru mücadele olmadan, en küçük bir hak elde etmek bile mümkün olmuyor.

Esasında işçi sınıfı çok büyük bir güçtür. Sadece sayısal olarak değil, niteliksel olarak da böyledir. Çünkü üretimi elinde tutmaktadır. O durursa hayat durur. Fakat bunun için örgütlü olması, birlikte hareket etmesi gerekir. Bugüne dek elde ettiği tüm hakları bu şekilde davrandıkları zaman almışlardır. Burjuvazi de bunu bildiği için,

işçileri örgütsüz, dağınık biçimde tutmakta, birey olarak bırakmaktadır. Bu şekilde istediğini dayatıp, en ağır koşullarda çalıştırmaktadır.

İşçilerin temel örgütü olan sendikalarda bile örgütlenmesi engelleniyor. Anayasal bir hak olmasına rağmen tehdit ediliyor, işten atılıyor. Bu düzende “hukuk” denilen şeyin, güçlüler için işlediği artık ayan-beyan ortadadır. İşçi sınıfı da ancak örgütlü olduğu zaman güçlü olacağını bilerek, tüm engelleri aşıp örgütlenmek zorundadır.

İşçi sınıfının kurtuluşu insanlığın kurtuluşudur

İşçi ve emekçiler, her geçen gün zorlaşan yaşam ve çalışma koşullarını düzeltmek için 1 Mayıs’ta alanlara çıkacaktır. Düşük ücretlere, uzun çalışma saatlerine, işçi cinayetlerine, işsizliğe, özelleştirmeye, taşeronlaşmaya karşı bir kez daha öfkesini haykıracaktır.

Ancak salt ekonomik sorunlar için mücadele etmek yeterli değildir. Bugün grev hakkını kullanabilmek bile OHAL’in kaldırılması için mücadeleyi gerektirmektedir. Emperyalist savaşa, faşizme ve her türden gericiliğe karşı savaşılmadan, iş-ekmek kavgası verilemez.

İşçi sınıfı sadece kendi sorunları için değil, küçük üreticilerin, yoksul köylülerin, emekçi memurların, ezilen halkların sorunları için de ayağa kalmalıdır. Ezilen-sömürülen tüm kesimlerin öncüsü olduğunu pratiğiyle de ortaya koymalıdır.

İşçi sınıfının öğretmeni ve bilimsel sosyalizmin kurucusu Marks, “**işçi sınıfı ya devrimcidir her şeydir, ya hiç bir şey**” diyerek, sınıfın misyonunu ve sorumluluğunu ortaya koymuştur. Ancak bu şekilde halka önderlik edebilecek, kendisiyle birlikte insanlığı da kurtarabilecektir.

Aksi halde açgözlü kapitalizm, tüm insanlığı yeniden barbarlığa götürecektir, savaşlarla yok edecektir. Azami kar yüzünden ekolojik dengein bile bozulduğu günümüzde, dünyanın geleceği işçi sınıfının elindedir.

Ünlü şairimiz Nazım Hikmet’in söylediği gibi; “*ya ölü yıldızlara götüreceğiz hayatı / ya dünya-mıza inecek ölüm!*”

Her sınıfın kendi bayramları vardır

Her ülkede “milli” ve “dini” olarak ayrılan birçok bayram kutlanmaktadır. Esasında bunların her biri bir sınıfa, bir kesime aittir. Feodallerin, burjuvaların ilan ettiği günlerdir bir çoğu. Kitlelerin bu günleri bayram yapması, bu gerçeği değiştirmez. Ama hemen hepsi, bir ulusu, din veya mezhebi, bir coğrafyayı ilgilendirmekte, sadece o kesimlerin bayramı kabul edilmektedir. Dolayısıyla sınırlıdır, tüm dünyayı kapsamaz.

“Her sınıfın sevdiği öz bayramları vardır” demiştir işçi sınıfının ustaları. İşçi ve emekçiler de bulundukları ülkeye, dini-mezhebi inançlarına göre bir çok bayram kutlayabilirler. Fakat onlara ait olan, kendi bayramları farklıdır. Yani “öz bayramları”na duydukları sevgi ve bağlılık, hepsinin üzerindedir. 1 Mayıs, işte bu bayramın adıdır.

1 Mayıs’ı diğer bayramlardan ayıran pekçok özellik vardır. İlk başta o sömürücü sınıfların, ya da genel olarak “ezilenlerin” değil, bu sömürü düzenini tümenden ortadan kaldıracak olan sınıfın, işçi sınıfının ve onun müttefiki emekçilerin bayramıdır. İkincisi, 1 Mayıs enternasyonaldir. Yani kendisini ulus, bölge, din, mezhep, ırk vb. hiç bir şeyle sınırlamaz. Sömürüye ve zorbalığa karşı olan, yüreği emekten, devrimden yana atan herkesin bayramıdır. Ve üçüncüsü, 1 Mayıs diğer bayramlar gibi bir karnaval, bir eğlence günü değil; işçi ve emekçilerin taleplerini haykırdığı birlik, dayanışma ve mücadele günüdür!

Taksim 1 Mayıs alanıdır, engellenemez!

1 Mayıs, tüm dünyada meydanlarda kutlanmaktadır. Türkiye’de bu meydanın adı TAKSİM’dir.

Ne var ki, egemenler Taksim’i uzun yıllar 1 Mayıs’lara, işçi ve emekçilere kapattı. Ama her defasında işçi ve emekçiler, onların davasını savunan komünist ve devrimciler 1 Mayıs’ı Taksim’de kutlamak için tüm engelleri aştılar, polislin barikatına, gazına copuna rağmen Taksim’e çıktılar. Şehitler verdiler, yaralandılar, tutsak düştüler, ama ne 1 Mayıs’tan ne de Taksim’den vazgeçtiler.

AKP hükümeti 2010 yılında Taksim’i 1 Mayıs kutlamalarına açmak zorunda kaldı. Tam 3 yıl, milyonlarca işçi-emekçi Taksim Meydanı’nı doldurdu. Her yıl artan kiteselliği ve militanlığı, burjuvaziye ve hükümeti korkuttu. Önce “çukur” bahanesiyle kapatıldılar, sonra tümenden yasakladılar.

Şimdi de OHAL bahane edilerek Taksim Meydanı bir kez daha kapatılacaktır. Ancak 1 Mayıs’ı Taksim’de kutlama istek ve iradesini kıramayacaklar! Bu yıl da bir kez daha Taksim zorlanacaktır!

’77 1 Mayıs’ından bu yana, Taksim 1 Mayıs alanı olarak tarihe kazınmıştır. Bunu kimse silemez.

Yaşasın 1 Mayıs!

Yaşasın Proletarya Enternasyonalizmi!
Kahrolsun Emperyalist Savaş!
Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşin!

ÇİFTLİK BANK DOLANDIRICILIĞI ne ilk ne de son...

Ülkemizde sıkça yaşanan dolandırıcılık örneklerine bu defa da “Çiftlik Bank” dolandırıcılığı eklendi.

27 yaşında, Mehmet Aydın adında bir “dombili”, şu ana kadar tespit edildiği kadarıyla 150 binden fazla insanın 1 milyar 150 milyon liradan fazla parasını dolandırdı. Ardından topladığı paralarla Uruguay’a kaçtı.

Onun dolandırıcılığının ortaya çıkmasının ardından “kaybettiğiniz paraları geri alacağız” diyen birileri, dolandırılan kişileri yeniden dolandırdı, 1650 kişiden yüzbinlerce lirayı da onlar alıp kaçtı.

Dolandırılmaya doymayan “mağdurlar”, kendilerini “büyüleyecek” yeni bir dolandırıcı çıkıncaya kadar bekleyecekler. Ama ne dolandırıcılar bitecek, ne de ardından ağlaşan “mağdurlar”... Sistem, buna uygun bir yapı oluşturmuş çünkü...

“Çiftlik Bank” sistemi nasıl işliyor

Geçmişte internet ortamında “çıplak gösteren gözlük” satarak “mesleğe” giriş yapan Mehmet Aydın, Ağustos 2016’da işi büyüttü ve Çiftlik Bank adlı bir internet oyunu kurdu.

Oyun, yine bir internet oyunu olan FarmVille’ye benziyordu. Oyuna katılmak için, farklı altın değerlerine sahip çeşitli çiftlik hayvanları satın alınıyordu. Ömürleri 365 gün olan hayvanlar için yem ve depo masrafı da yapmak gerekiyordu. Hayvanları satın almak ve masraflarını karşılamak için, internet üzerinden ödeme yapılıyordu. İnegöl başta olmak üzere farklı bölgelerde açılan çiftliklerde, bu hayvanların bakım ve üretiminin gerçekleştirileceği ileri sürülüyordu. Ayrıca bayilikler açılıyor ve bu çiftliklerde elde edildiği iddia edilen ürünler satışa çıkarılıyordu.

Sistemi cazip kılan unsur, kar oranıydı. Satılan ürün ve hayvanlardan, bir yılda elde edilecek kar, en az yüzde 100 olarak açıklanmıştı. Ne kadar çok para yatırırsanız, kar da o kadar artıyordu.

Ve sisteme katılan kişi, verdiği paranın karşılığında ne aldığı, aldığı şeyin nerede olduğu gibi soruları sormuyordu. Sanal ekranda mal sahibi olmuş, kar etmeye başlamıştı; gerçek hayatta neye sahip olduğunun önemi yoktu.

Keza “bu ekonomi şartlarında bu kadar kar etmek mümkün mü”, “tavuk hiç mavi yumurta yumurtlar mı” gibi sorulara da yer yoktu.

Sisteme ilk katılanlar, kendilerine “kar” olarak astonomik düzeyde ödemeler yapıldığını gördükçe, sisteme katılan insan sayısı da, yatırılan para miktarı da arttı. Ta ki bu “saadet zinciri” çökünceye kadar.

“Saadet zinciri”, sisteme yeni katılanları yatırdıkları para ile, eski katılımcılara kar ödemesi yapılması esasına göre işliyor. Bir aşamada, sisteme katılım ne olursa olsun, vaadedilen düzeyde ödeme yapma olanağı kalmıyor. Bu durumda sistem çöküyor.

Çiftlik Bank’ın çöküşü, 2017’nin son günlerinde oyuna para aktaran kullanıcıların, yeterince para alamadıkları yönünde şikayetlerin artması ile başladı. Bunun üzerine SPK (Sermaye Piyasası Kurulu) inceleme başlattı. Ardından 2018’in başında, Çiftlik Bank “saadet zinciri” olmadığını kanıtlamak için üye alımını durdurduğunu açıkladı. Ardından İnegöl Cumhuriyet Başsavcılığı, 20 “mağdur”un başvurusu üzerine Çiftlik Bank ile ilgili olarak “nitelikli dolandırıcılık, suç örgütü kurma, yönetme ve üye olma” suçlarından soruşturma başlatıldığını açıkladı.

Elbette iş bu noktaya geldiğinde, (belki de ilk ödeme zorlukları başladığında) Mehmet Aydın çoktan Uruguay’a kaçmıştı bile.

Devletin sorumluluğu

Dolandırıcılığın ortaya çıkması, Mehmet Aydın’ın Uruguay’da deste deste paralar ve Ferari şovuyla alay etmesinin ardından, devlet yetkilileri “dolandırılanlar dava açabilir” demekten başka bir şey yapmadılar. Oysa işlerin bu noktaya gelmesinde devletin de doğrudan sorumluluğu bulunuyor. Sadece Çiftlik Bank konusunda değil, genel olarak sistemin dolandırıcılık üreten yanı konusunda, devletin “önlem” ya da “caydırıcılık” konusunda somut bir dahlinin olmaması, dolandırıcılar için sistemi daha da kışkırtıcı ve teşvik edici hale getiriyor.

Gümrük ve Ticaret Bakanı Bülent Tüfenkçi, “saadet zinciri” olarak bilinen piramit sistemlere dönük olarak, “bu tür pazarlama sistemleri, Türk hukuku açısından ele alındığında, bu tip satışların hangi hükümler gereğince değerlendirileceği hususunun açık olmaması, bu konuda özel bir düzenleme bulunmaması” durumundan söz ediyor. Oysa “kitle tokatçılığı” yöntemiyle dolandırıcılık, özellikle 12 Eylül’den bu yana giderek artan ve yaygınlaşan, gaspedilen para miktarları ise giderek artan bir nitelik taşıyor.

Ve bu açık gerçeğe rağmen, bu konuda yasal bir düzenleme yapılması gereği duyulmuyor. Çünkü en başta devlet, kitlelerin kısa vadeli umutlarının yüksek tutulmasını, bireysel kurtuluş çabalarının teşvik edilmesini istiyor.

Örgütlü bir mücadele ile kolektif refaha ulaşmak yerine, kısa yoldan zengin olma, hızlı biçimde köşeyi dönme konusunda bireysel yöntemlerin kitlelere sunulması, devletin de işine geliyor. Umut tacirliği, kitlelerin kısa bir dönem bile olsa “uyutulmasını”, toplumsal sorunlardan uzaklaşmasını, yaşadığı ekonomik sorunlardan “çaba harcamadan” kurtulacağı beklentisinin oluşmasını sağlıyor. Bu da, özellikle ekonomik krizden etkilenen kitlelerin, devlet için bir tehdit haline gelmesini engelliyor.

Bu nedenle “nitelikli” dolandırıcılık suçlarına bile “nitelikli” cezalar, caydırıcı önlemler, sonuç alıcı çözümler üretilmiyor, yasal düzenlemeler yapılmıyor.

Yakın dönemin çarpıcı dolandırıcılarının durumu buna örnektir. Mesela Jet Fadıl olarak bilinen, inşaat ve otomotiv sektöründe faaliyet gösteren Fadıl Akgündüz, onbinlerce insanı dolandırdıktan sonra hapse girmiş, çok kısa zamanda çıkmıştı. Ardından milletvekili oldu, bu defa tatil köyü reklamıyla onbinlerce kişiyi daha dolandırdı, yeniden hapse girdi, bir yıl sonra çıktı. “Titanik” adlı şirketiyle kurduğu “saadet zinciri” üzerinden 1990’ların sonuna damgasını vuran Kenan Şeranoğlu, sadece bir yıl hapis yattı. YİMPAŞ’tan Kombassan ve Deniz Feneri’ne dini söylemlerle dolandırıcılık yapan şirketlerin sahipleri, doğru düzgün ceza almadan yollarına devam ettiler.

Son Çiftlik Bank olayında yaşananlar bile, oldukça çarpıcı. Gümrük ve Ticaret Bakanlığı, 29 Kasım 2017 tarihinde, internet sitesinden yaptığı açıklamada Çiftlik Bank dahil olmak üzere bazı şirketlerin “denetim kapsamına” alındığını duyurdu. Tam bir ay sonra 28 Aralık 2017 tarihinde SPK Çiftlik Bank ile ilgili savcılığa suç duyurusunda bulundu. Bu tarihten bir ay sonra 30 Ocak

2018 günü, mağdur avukatlarından biri Gümrük ve Ticaret Bakanlığı’na, Çiftlik Bank hesaplarının bloke edilip edilmediğini sordu; bakanlığın resmi yazısında “denetim süreci devam etmekte olduğu için” banka hesaplarının bloke edilmediği ortaya çıktı.

Denetimin başladığı ilk gün hesaplar bloke edilseydi, bu kadar mağdur ortaya çıkmayabilir, Mehmet Aydın balya balya paralarla Uruguay’a kaçma fırsatı bulamayabilirdi.

Dahası Çiftlik Bank tesislerinin açılışları bölgenin kaymakamları, belediye başkanları eşliğinde Mehter Marşları çalınarak yapıldı, müftüler tekbirlerle dua okudu, bakanlık teşvik verdi. Bugünün dolandırıcısı, dün, “muteber işadamı” olarak devletten destek görüyordu.

Dolandıran-dolandırılan

1950’li, 60’lı yıllarda saat kulesini, şehir hatları vapurunu vb. satarak insanları dolandıran Sülün Osman, yaptığı işi, “dolandırıcı ile dolandırılanın son anda yer değiştirmesi” olarak tanımlıyordu. Öyle ya; malını “zorunluluktan” satmak isteyen satıcının elindekini “kelepir fiyata” satın alıp, kısa zamanda “büyük para” kazanmak isteyen alıcının niyeti de bir “dolandırma” çabası değil midir gerçekte?

Benzer biçimde “kısa zamanda çok para” kazanmak isteyen Çiftlik Bank “mağdurları”, Mehmet Aydın’a “kısa zamanda çok para” kazandırmışlardır.

Bu dolandırma sürecinde kullanılan “kandırma” argümanları ise, döneme ve dolandırma yönteminin koşullarına göre değişmekle birlikte, özü aynıdır: Gerici-faşist söylem ve sloganlar kullanılmaktadır dolandırıcılar tarafından; ve bu söylemlere güven duyan kişiler paralarını gönül rahatlığı ile teslim etmektedir.

Kimisinde tekbirler, dualar eşliğinde açılışlar yapılmakta, din-iman-Allah söylemleri bol keseden savrulmakta, “Kudüs kırmızı çizgimiz” denmektedir.

Kimisinde “ülkemiz üzerine oyunlar oynanıyor” denmekte, 15 Temmuz ajitasyonu çekilerek “vatan-millet-Sa-karya” edebiyatı yapılmaktadır.

Kimisinde de telefonun ucundaki kişi “Örgüt (FETÖ ya da PKK ya da başka biri) ile ilişkiniz tespit edildi, hapse gireceksiniz, hemen bütün paranızı bize teslim edin” sözleriyle bağırıp çağırmaktadır.

Din ve mezhep tacirliği yaygınlaştıkça, hamaset güçlendikçe, kitlelerin devletten korkusu ve kaygısı arttıkça, dolandırıcıların da işi kolaylaşmaktadır.

Bu ortam, 12 Eylül vahşetinin kol gezdiği dönemde güçlenmiştir. İşçi-emekçi örgütlerin dağıtıldığı, öncülerin işkence-katliamlarla yokedildiği, toplumsal-sınıfsal kurtuluşun yerine bireysel kurtuluşun teşvik edildiği; ekonomik-siyasi ve toplumsal olarak da bunun altyapısının inşasının başladığı yıllarda...

Çalışmak, üreterek topluma katkıda bulunmak gibi erdemlerin; sorunları çözmek için sınıfsal-toplumsal mücadeleleri yükseltme kültürünün olmadığı koşulda, daha çok “dombili”ler çıkacak, daha çok yüzbinler dolandırılacaktır.

İstanbul Taksiciler Odası'nın açtığı dava ve öncesinde yaşanan gelişmeler, taksiciler ile Uber arasındaki rekabetin, geniş kesimlerde duyulmasına neden oldu.

Uber sürücülerinin taksi şoförleri tarafından dövülmesi, araçlarına kurşun sıkılması, üstüne İstanbul Taksiciler Odası Başkanı'nın "isteklerimizi yapmazsanız ortalığı yakıp yıkarız" anlamına gelen sözleri, insanların taksilere olan hoşnutsuzluklarını daha açıktan ortaya konmasına yol açtı. "Emperyalist Uber"e karşı, "lumpen taksicilik" üzerinden tartışmalar yoğunlaştı; konuyla ilgilenenler iki ayrı ve keskin safa bölündü. İlk anda CHP'nin taksicilere destek vermesi, CHP'nin eleştirilmesini de getirdi. Tartışma "emek" ve "kar" ilişkileri üzerinden yeni bir boyuta taşındı.

Plaka kavgası

Uber-taksici kavgasının arka planında sektördeki 30 milyar liralık devasa rant bulunuyor. Bir taksinin yıllık hasılatı azami 250-300 bin lirayı buluyor. İstanbul'daki tüm taksilerin toplam yıllık cirosu ise, 5 milyar liraya ulaşıyor. Üstelik bu yasal rakam. Korsancılığı katmadan bile, sektörde devasa rakamlar söz konusu. Rantın bu kadar yüksek olduğu koşullarda, taksiciler pazarda rakip istemiyor.

İstanbul'da 18 bin yasal taksi plakası bulunuyor. Taksi plakası son dönemde oldukça önemli bir yatırım aracı. Uzun yıllardır yeni plaka ruhsatı verilmediği için, varolanlar karaborsaya binmiş durumda. 2011 yılında taksi plakasının fiyatı 875 bin lira iken, 2017 yılında yüzde 92 artışla 1 milyon 680 bin liraya tırmanmış. Devlet açtığı ihalelerle rakamları yükseltiyor, bu plakaların sayısını sınırlı tutarak da daha fazla değerlenmelerini sağlıyor.

Taksi plakası sahiplerinin bir kısmı aynı zamanda taksinin şoförlüğünü de yapıyor. Ama önemli bir kısmı, plakayı kiraya veriyor. Plakaların bu kadar pahalı olması, plaka sahiplerinin aldığı kirayı da yükseltiyor. Taksi plaka fiyatları ve kiralari öylesine hızlı yükseliyor ki, aynı değerdeki emlak yatırımından çok daha fazla getiri sağlıyor.

İstanbul'da bugün, vardiyalı 2 şoför çalıştıran bir taksinin günlük ortalama hasılatı 750 TL'yi buluyor. Bu rakamın yüzde 40'ı plaka sahibine kalıyor. Kalan tutarın yüzde 40'ı iki şoför arasında paylaşılıyor; geri kalan yüzde 20 de yakıtla harcanıyor.

Taksilerin sorunlarını konuşmak

Uber'le giriştiği kavga, İstanbulluların taksiler konusundaki hoşnutsuzluklarının patlama noktası oldu. Kötü, bakımsız, sağlıksız araçlarla yapılan, güvenlikten yoksun yolculuk konusunda sayısız örnek, internette paylaşılmaya başlandı.

Taksilerin bu kadar kötü bir durumda olmasının öncelikli nedeni ekonomiktir.

Plaka sahipleri, çalıştırdıkları şoförlerden aldıkları paraya bakıyor, gerisi ile ilgilenmiyorlar. Bu yanı sıra her tür esnaf yaklaşımından ayrışıyorlar. Her esnaf, malının kalitesi yükseldiğinde getirisinin de yükseleceğini bilir. Takside ise, binecek yolcunun aracın kalitesini seçme şansı yoktur. Bu nedenle şoför çalıştıran plaka sahipleri, taksinin bakımı, hasarları, kalitesinin yükseltilmesi, yolcunun ve şoförün güvenliği gibi unsurlara yatırım yapmıyor.

Uber-Taksici kavgası

Çalışan şoförlerin gelirleri ise, bırakalım bu masrafları karşılamayı, günlük ihtiyaçlarına bile yetmiyor. Bu nedenle gelirlerini farklı yöntemlerle artırmaya çalışıyorlar. Kısa mesafe yolcu almamak, giderken 'yol kapalı' bahanesiyle en uzun güzergahı seçmek, bölgeyi bilmeyen yolcuyu ekstra dolaştırmak, para üstü vermemek, yoğunluğunun olduğu yerlerde yolcu seçmek gibi... İş büyüktenler, "yırtık para dolandırıcılığı" ile müşteriden fazla para gaspediyor, yağmur-trafik yoğunluğu gibi zor zamanlarda müşteri ile pazarlık yapıyor vb...

İkinci olarak, sosyo-kültürel etkenler devreye giriyor.

Taksi şoförü olmak için ehliyet dışında bir koşul gerekmiyor. Basit bir psikolojik muayene ile alınan SRC belgesine sahip herkes, taksi ya da servis aracı kullanabiliyor. Öyle ki çocuk tacizinden hüküm giymiş kişilerin okullara servis şoförlüğü yaptığına dair haberleri sıkça duyabiliyoruz. Sonuçta, genellikle göçle büyük şehre gelmiş, çoğu zaman daha iyi bir iş bulamamış, büyük şehirden beklentileri ve para kazanma hayalleri konusunda hayal kırıklığına uğramış kişiler, bu yorucu işi kabul etmek zorunda kalıyorlar.

Bütün bu zorunluluklar ve mutsuzluklar da, "hırsını" müşteriden çıkarmayı meşrulaştırıyor. Sistemin yarattığı "güç" kavramı, şoförlükte en somut ifadesini buluyor. Kendisinden daha zayıf gördüğü tüm kesimlere -öncelikle kadın müşteri ve şoförlere- gücünü pervasızca kullanıyor; müşteriyle ya da başka bir şoförle olan tartışmasında hemen levyesini çıkartabiliyor. "Gücü gücüne yetene" kültüründen en fazla etkilenen kesim taksi şoförleridir. En hafifinden, takside sigara içmek konusunda pervasızdır. Herhangi bir esnaf ya da işçi gibi, çalışma ortamındaki insanlarla ya da müşteriyle ilişkisi kalıcı olmayınca, bu pervasızlık artıyor.

Tüm bunlara plaka sahiplerinin insafsızlığı ve işin yoruculuğu eklenince, onları adeta insanlıktan çıkarıyor. Aslında emekçi olmalarına ve bir örgütlülükleri bulunmasına rağmen, gerek çok para kazanma hayalleri, gerekse toplumun altına itilmişlik psikolojisi onları bu hale getiriyor. Sahip oldukları örgütlülüğü ise, çalışma koşullarını düzeltmek için değil, sektördeki güç yarışında öne geçmek için kullanıyorlar.

"Kahraman bakkal süpermarkete karşı"

Uber ABD'de 2009 yılında kurulmuş, sahipleri "Forbes 500" listesine kadar girecek düzeyde servet sahibi bir taşımacılık tekeli. Şirketin değeri 2016 yılında 68 milyar dolara yükseldi. Dünya genelinde 83 ülkede 650'den fazla şehirde çalışan UBER, üç yıldır Türkiye'de, İstanbul ve Bodrum'da faaliyet gösteriyor. İstanbul'daki şoför sayısı 5 bine ulaştı. Bunların 2 bini sarı taksi şoförü olarak çalışırken, 3 bini Uber'in asıl kimliği olarak görülen "vip minibüs"le taşımacılık yapıyor.

Uber, sistemi "araç paylaşımının ticarileştirilmesi"nden çıkış alıyor. Dünyada ve Türkiye'de çeşitli örnekleri bulunan, internet üzerinden gerçekleştirilen bir uygulama bu. "Boşta olan araç" ile "araca ihtiyacı olan yolcu"nun eşleştirilmesini sağlıyor. Uber'in farkı, GPS gibi teknolojileri devreye sokması ve hizmet esaslarının merkezileştirilmesini sağlaması ile ortaya çıkıyor. Ve iş, "araç paylaşımı"ndan endüstrileşmiş bir ilişkiye dönüşüyor. Ortaya uluslararası bir tekel çıkıyor.

Sistem akıllı telefonlara indirilen bir uygulamaya kayıt yapılması ile çalışıyor. Uygulama GPS aracılığı ile kayıtlı araçların yerlerini biliyor, sürücü bilgilerini (hem sürücünün kimliği hem de hakkında yapılan yorumlar) kullanıcı ile paylaşıyor, mesafeye ilişkin tahmini ücret hesaplanıyor, yol ve trafik bilgileri hem sürücü hem de yolcu ile paylaşılıyor, yolcu güzergahı internetten takip edebiliyor, kredi kartı ile ödeme yapılıyor. Ek olarak lüks araçla seyahat etme, "hizmet kalitesi"nin yükselmesi, araca kalabalık binme gibi avantajlara da sahip oluyor.

Bütün bunlar, Uber'in tercih edilmesi oranını artırıyor. Taksicilerin Uber'e saldırıları üzerinden, Uber kullanımının artması, önceden haberdar olmayan kesimlerin de taksi yerine Uber'e yönelmesi bunun göstergesi.

Mali rekabetin bu kadar yoğun olduğu bir sektörde, taksi şoförlerinin en büyük itirazı, Uber'in korsan taksicilik yaptığı ve vergi ödemediğidir. Gerçekten de "taksi plakası" olmayan Uber araçları "korsan taksi" kapsamında. Bunu yasal boşlukları kullanarak "meşru" hale getiriyorlar. Belediyeye başvurarak, 15 bin lira karşılığında, D2 belgesi denilen "turizm taşımacılığı ruhsatı" alıyorlar ve otel ya da turizm şirketine bağlı gibi göstererek taşımacılık yapıyorlar. Nerede 2 milyona yaklaşan taksi plakası ücreti, nerede 15 bin liraya maledilen D2 belgesi? Bu durum, baştan taksicilerin karşısına haksız kazançla çıkmalarını getiriyor.

Vergi konusunda ise fark daha da açılıyor. Uber, "XL" adı verilen vip minibüslerden yüzde 20 oranında komisyon alıyor, ancak bu tutarı Türkiye'deki şirketi üzerinden almadığı için vergi de ödememiş oluyor. Minibüs sahipleri ise, kurdukları turizm şirketi üzerinden vergi ödüyorlar.

Taksi esnafı ve işçileri, Uber'i "emek hırsızlığı" ile suçluyorlar. Ve Uber'in yasaklanması için çaba harcıyorlar. Ancak bu taleplerinin önünde iki temel engel var.

Birincisi, kitlenin fiyat farkı fazla olmayan Uber'i tercih etmesinin nesnel nedenleri ortadan kalkmadan, Uber'i yasaklamak, başka Uber'lerin piyasaya girmesine engel olmaz. Dünya genelinde Berlin ve Londra gibi kentlerde Uber yasaklandı, ancak her birinde taksi kullanımını oldukça kesin ve iyi denetlenen kurallara bağlı; Türkiye'de değil.

İkincisi, güçlü örgütlülüğüne rağmen özünde bireyselliğin simgesi olan taksicilik, süpermarketlerin yükselişi karşısında bakkalın pozisyonunda. Emperyalist tekellerin karşısında fazla şansı yok. Üstelik Uber gibi şirketler, resmi vergi ödemeseler bile, kayıtlı ya da kayıtdışı yöntemlerle devlete "haraç"larını ödüyor, bu nedenle de faaliyetlerini somut bir engele çarpmadan yürütebiliyorlar.

Bizi asıl ilgilendiren, hem araç sahibi olmayan Uber sürücülerinin hem de plaka sahibi olmayan taksi sürücülerinin, mülk sahipleri tarafından sömürülen işçiler olmasıdır. Üstelik çok ağır koşullarda çalıştırılan ve sömürülen işçiler... Kendileri bunun farkında olmasa da...

Silahlanma ve savaş

Rusya Devlet Başkanı Putin, Mart ayının başında "ülkenin yıllık değerlendirmesi"ni yaptığı konuşmasında, yeni bir füze sistemi gerçekleştirdiklerini duyurdu. "Yenilmez" ilan ettiği füze sisteminin, ABD'nin füze savunma sistemini "işe yaramaz ve atıl" hale getirdiğini belirterek şu bilgileri verdi:

"Yeni sistemin herhangi bir menzil kısıtlaması yok. Güney Kutbu'ndaki, Kuzey Kutbu'ndaki hedefleri de vurabilir. Özellikleri sayesinde hiçbir füze savunma sistemi, hatta gelecekte geliştirilecek olanlar da engel olamaz." Ayrıca "Rusya'da çok çok derinlerde, kıtalararası menzilde, denizaltılardan, en son model torpidolardan, en hızlıları da dahil gemilerden birkaç kat daha hızlı insansız denizaltı araçlarının geliştirildiğini söyleyebilirim" diyerek, Rusya'nın silahlanma yarışında geldiği düzeyi tüm dünyaya duyurdu.

Putin, bu konuşmayla kendi halkına ve müttefiklerine güven vermeyi amaçlarken, başta ABD olmak üzere rakiplerine de meydan okuyordu. Tabii ABD bunun altında kalamazdı! O da savaşı büyüten adımları peş peşe atmaya başladı.

ABD'nin en büyük ihracat malı: Silah

Trump, ABD'nin dünya hegemonyasındaki düşüşünü önleme vaadiyle işbaşına geldi. Bu düşüşün asıl nedeni ekonomiktir. Ucuz Çin malları karşısında direnememesi, pazar alanlarını kaptırmasıdır. Bunu durdurabilmek için başlattığı savaşta da istediği sonuçları alamamış, dış ticaret açığı büyümüştür. Bunun içe yansımaları; işsizliğin ve yoksulluğun artması, evsizlerin çoğalması, halkın yönetime artan tepkileridir.

Tartışmalı da gelse Trump, bu sorunlar karşısında zorlanan ABD egemen sınıflarının tercihi olmuştur. Gelir gelmez de attığı adımlarla bu misyonu yerine getirmeye çalışmaktadır. Hatırlanacaktır, ilk ziyaretini Suudi Arabistan'a yapmış ve büyük miktarda silah satışı gerçekleştirmişti.

ABD üretim alanında ciddi bir sıkıntı yaşıyor, silah sanayisinde halen en büyük konumundadır. Trump da bunu kullanarak işe başladı.

Trump'un "kılıç dansı" bu ziyaretin akıllarda kalan en önemli karesiydi. Ve **S. Arabistan'la 350 milyar dolarlık bir askeri anlaşma imzaladı.** (Bu rakam, Türkiye'nin 2016 yılındaki toplam dış ticaretinden daha fazlaydı.)

Ardından Katar krizini yaratmış ve sonrasında Katar'la da büyük miktarda silah satışı anlaşması yapmıştı. Keza **"Arap Zirvesi" adı altında topladığı diğer Körfez ülkelerine de önemli oranda silah sattı.** Bahreyn, Birleşik Arap Emirlikleri ve Ürdün, 100 milyar dolar civarında silah alımı yaptılar. Toplamda 400 milyar dolarlık bir silah satışı gerçekleşti.

Trump'ın seçim vaatlerinin başında, ABD'nin 19 trilyon dolar olan dış borcunu, Körfez ülkelerine ödeteceği geliyordu. Seçilmesinin ardından Kasım 2016'da yaptığı bir konuşmada, **"Ortadoğu ülkelerine 6 trilyon dolar harcadık, bu parayla kendi ülkemizi iki kere yeniden kurardık"** sözlerini sarfetmişti. Ve S. Arabistan ziyareti ile bu parayı tahsil etmenin ilk adımlarını attı.

Silahlanma artıyor, savaş büyüyor

Bir bütün olarak emperyalistler büyük bir silahlanma yarışına girmiş durumdadır. ABD ve Rusya bu işin başını çekiyor, fakat diğer emperyalist ülkeler de bu yarışta geride kalmamak için büyük bir çaba gösteriyorlar. Örneğin Çin, Suriye savaşında daha aktif bir şekilde yer alacağını açıkladı. Keza Almanya, Fransa, İngiltere başta olmak üzere AB ülkeleri de bu yarışın içindeler.

Uluslararası Barış Araştırmaları Enstitüsü'nün (SIPRI) rakamlarına göre, 2016 yılında dünyada toplam askeri harcamaların tutarı, 1.7 trilyon dolar olmuştur. Bunun 375 milyar doları ile doğrudan silah alımı yapılmış. (Henüz 2017 harcamaları yayınlanmadı.)

Silah sanayinde 5 ülke başı çekiyor. Bunlar silah satışının da yüzde 74'ünü gerçekleştiriyorlar. ABD yüzde 33, Rusya yüzde 23, Çin yüzde 6.3, Fransa yüzde 6, ve Almanya yüzde 5.6 paya sahip.

ABD, yakın zamana kadar, kendinden sonra gelen tüm ülkelerin iki katı silah üretimi gerçekleştiriyordu. Rusya ve Çin'in son yıllarda atağa geçmesiyle bu fark giderek kapanıyor. Fakat ABD halen birinciliği koruyor. SIPRI'nin raporunda, dünyadaki silahların üçte birinin ABD tarafından tedarik edildiği ve ABD'nin silah ihracatının son beş yılda öncekine göre yüzde 25

arttığı ortaya konuyor.

ABD, yaklaşık 100 ülkeye silah satıyor, bu satışın yarısı da Ortadoğu ülkelerine gidiyor. Yukarıda belirttiğimiz gibi, S. Arabistan, Katar, Bahreyn, Birleşik Arap Emirlikleri, ABD'nin silah satışındaki en büyük müşterileri.

Oysa S. Arabistan'ın ne doğru düzgün bir ordusu var ne de savaş gücü... Öyle ki, Yemen gibi bir ülkede direnişçi güçler, Suudları askeri olarak zorlayabiliyor. Buna karşın **Suudi Arabistan'ın 2013-2017 arasındaki silah ithalatı, önceki beş yıla kıyasla yüzde 225 oranında artmış.** Suriye savaşını finanse eden ülkelerin başında S. Arabistan'ın geldiği biliniyordu. Bu son yapılan araştırmalarla kanıtlandı da.

AB'nin finansmanı ile faaliyetlerini sürdüren "Çatışma ve Silahlanma Araştırmaları"nın (CAR) üç yıllık raporunda, **İŞİD'e giden silahların önemli bir bölümünün NATO ve AB ülkeleri orijinli olduğu ve bunların Suudi Arabistan, Ürdün, Birleşik Arap Emirlikleri, Türkiye üzerinden çatışma bölgelerine gönderildiği belgelendi.** Böylece S. Arabistan'ın ABD ile yaptığı 350 milyar dolarlık anlaşma dahil artan silah ithalatının nedeni de net biçimde ortaya çıktı.

Bu tablo, sürmekte olan emperyalist savaşın esas olarak Ortadoğu'da yaşandığını ve bunu emperyalist ülkelerin işbirlikçileri aracılığıyla kışkırttığını çok açık bir şekilde gösteriyor. Birbirlerine karşı savaşan ülkelerin ya da ulusal-mezhepsel grupların ellerinde aynı emperyalist tekellerin silahlarının bulunması, bu durumun bir başka çarpıcı yanı.

Türkiye de atakta

Silahlanma yarışında atak yapan ülkeler arasında Türkiye de bulunuyor. **11 milyar dolar silah alımı ile Ortadoğu'da en çok silah alan 5. ülke konumunda. Dünya çapında ise, 6. sırada.**

Türkiye, sadece silah alımında değil, silah satışında da boy gösteriyor. Silah sanayisi ihracatı, 2016 yılında yüzde 16.6 oranında artmış. 2017 yılının Ocak-Şubat aylarında ise, 222 milyon 79 bin dolarlık ihracat yapılmış. Türkiye'nin yedek parça ürettiği ve montajını yaptığı bazı askeri ürünleri sattığı ülkeler arasında ABD, 98 milyon 22 bin dolar ile ilk sırayı alıyor. Onu Almanya, (36 milyon 585 bin dolar) Hollanda (13 milyon 676 bin dolar) İngiltere (10 milyon 511 dolar) izliyor. Yanı sıra Umman, Hindistan, Çin, Katar, Azerbaycan gibi ülkeler de bulunuyor.

Geçtiğimiz aylarda "Savunma Sanayii Müsteşarlığı" bir KHK ile Cumhurbaşkanı Erdoğan'a bağlanmıştı. Bu adımla birlikte silah sanayisindeki hızlı gelişim daha da arttı. **Hemen tüm üretim dalları kurutulurken, sadece silah sanayisindeki bu büyüme dikkat çekicidir.**

SIPRI'nin raporunda silah satan ilk 100 firma içinde Türkiye'den 3 şirket var. Bunlar arasında Erdoğan'ın damadı Selçuk Bayraktar'ın başında yer aldığı Bayraktar'lar Holding bulunuyor. Bayraktar'lar, şimdi Kara Kuvvetleri Komutanlığı için SiHA ve İHA montajı yapıyorlar ve silah pazarında Türkiye'de en büyük olma yolunda hızla ilerliyorlar.

Rusya'nın S-400 füzeleri

AKP hükümeti tarafından oluşturulan “Savunma Sanayii Havuzu”nda yer alan diğer gruplar ise, Limak, Kalyon, Nuro, Cengiz, Kolin, Çalık, Ciner, Zirve ve Katmerciler olarak sıralanıyor.

Bu gruplar aynı zamanda “havuz medyası”nın da ortakları arasında. Bu medyanın savaş çıkışkanlığında, sadece milliyetçi-şoven duyguları kışkırtmak değil, ekonomik kazançların belirleyici olduğu anlaşıldı. Nitekim Afrin işgali başladığı andan itibaren “yerli ve milli silahlar” edebiyatından geçilmedi. Adeta silah reklamı ve silah ticaretinin pazarlaması yapıldı. Başbakan Binali Yıldırım, Afrin işgali başlamadan önce gazetecileri toplamış ve 15 maddelik bir talimat vermişti. Onlar da bu talimata uygun davrandılar.

Dünyadaki silahlanma yarışından montaj ve yedek parça üretimiyle pay kapmak isteyen Türkiye, Afrin işgalini de bu amaç doğrultusunda kullandı. Hem medyası aracılığıyla bunların propagandasını yaptı, hem de savaşın içinde “yerli ve milli” dedikleri silahları denemesini yapmış oldu. Böylece bir yandan bölgede askeri ve politik gücünü gösterme, bir yandan da montajını yaptığı silahların ihracatını arttırma zeminini yakaladı.

Elbette silah sanayisi gibi büyük bir endüstri dalında Türkiye’nin yeri oldukça sınırlıdır. Zaten asıl olarak alıcı konumundadır. Satıkları ise montaj ve yedek parça ile sınırlıdır. Buna rağmen bütün üretim dalları çökerken, silah sanayisinde yüzde 16.6 gibi bir büyüme göstermesi üzerinde durmak gerekir. Esasında bu durum sadece Türkiye için değil, başta ABD olmak üzere birçok emperyalist-kapitalist ülke için de geçerlidir.

Krize rağmen büyüyen tek sanayi

II. Emperyalist paylaşım savaşı öncesi Stalin, SBKP(B)’nin 16. Kongre’sinde şunları söylüyor:

“Bütün üretim dallarına yayılmış bir krizden söz ettim. Fakat bir üretim dalı var ki, krizden etkilenmemiştir. Bu üretim dalı, savaş endüstrisidir. Krize rağmen durmadan büyümektedir bu dal. Burjuva devletler bir silahlanma –yeniden silahlanma cinneti geçiriyorlar. Neden? Elbette zaman öldürmek için değil, savaşmak için. Savaşa ise emperyalistler, dünyanın yeniden paylaşımı, pazarların, hammadde kaynaklarının, sermaye yatırım alanlarının yeniden paylaşımı için tek çare olduğundan gereksinime duymaktadırlar.” (SBKP(B) XVI., XVII. ve XVIII. Parti Kongre Raporları – sf:20)

Yeni bir emperyalist paylaşım savaşının içindeyiz. Ve tüm rakamlar, (öncekilerde olduğu gibi) silahlanmanın, yani savaş endüstrisinin devasa oranda büyüdüğünü gösteriyor. **Stalin’in dediği gibi bu artan silahlanma, tabi ki savaşı gerektiriyor.** Çünkü üretilen her silah, birkaç yıl içinde tüketilmediği koşula eskir, hurdaya çıkar. Onun için **emperyalistler, bu silahları bir biçimde bağımlı ülkelere satmanın yollarını ararlar. Devletler arasındaki sorunları sürekli kaşır, savaşlar çıkarırlar.** Böylece yeni pazarlar elde ederek krizi atlamaya çalışırlar.

Ancak artan silahlanma ve savaş, Marks’ın da belirttiği gibi *“bir ulusun gelirinin bir kısmını denize atmasına benzer.”* Üretici hiç bir yanı olmadığı gibi, halkın ürettiklerini soğuran, onu maddi-manevi yoksullaştıran, dahası yok olmasına neden olan bir “sanayi dalı”ndan söz ediyoruz.

Buna **karşın sömürücü toplumlarda bilim ve teknolojiye her gelişme, askeri alanları güçlendirmede kullanılmıştır.** İkinci emperyalist savaş öncesi bilim insanlarının keşfettiği atomun, emperyalistlerin elinde nasıl bir bomba haline dönüştüğü ve insanları katletmede

kullanıldığı biliniyor. Bugün ise her türlü kimyasal ve biyolojik silahın devreye sokulduğu bir savaşın içindeyiz. Bilim ve teknoloji egemenlerin elinde kaldığı sürece, bu kısır döngü değişmeyecektir.

Sonuç olarak

Emperyalist-kapitalist sistem, krizlerden ve onun yarattığı sorunlardan kurtulamıyor. Her kriz dönemi, yeni yıkımlarla ve savaşlarla aşmaya çalışıyor; fakat bir sonrakine çok daha büyük bir yük bindiriyor.

Sistemin başını çeken ABD, en son 2008 yılında bir ekonomik kriz yaşamıştı. Şimdi yeni bir krizle daha karşı karşıya. Bunu bertaraf etmenin yöntemi olarak da, yine savaşları körüklüyor, gümrük duvarlarını yükseltiyor, ek vergiler koyuyor vb...

Ortadoğu’da savaşın yeniden alevlenmesinden, çelik ithalatına koyulan yasaklara kadar, alınan pek çok önlem, krizi daha fazla derinleşmeden öteleyebilmek içindir. Fakat ne emperyalist-kapitalist sistem krizlerden kurtulabilir, ne de savaşları bitirebilir. Bunlar sistemin yapısal sorunlarıdır. Ne var ki, onun yarattığı sorunların bedelini, işçi ve emekçiler, ezilen halklar ödüyor.

Bu döngüyü kırmamanın tek yolu devrimdir. Lenin’in veciz sözüyle “ya savaşlar devrimlere yol açar, ya da devrimler savaşları önler.” **Birinci ve ikinci emperyalist dünya savaşları nasıl devrimlere yol açtıysa ve ancak devrimler sayesinde durdurulabildiyse, üçüncüsü de öyle olacaktır.** Şu ya da bu emperyaliste yaslanarak, ya da onlardan birinden medet umarak bu savaşı durdurmak mümkün değildir. Suriye savaşı bir gerçeği bir kez daha ortaya koymuştur.

Gerici-faşist çeteler silahlanıyor

Silahlanma, sadece emperyalistlerle ve onlara bağımlı devletlerle sınırlı değil. Tüm dünyada “bireysel silahlanma” da artıyor. Devletler bunun önünü özellikle açıyor.

Bir yandan kontra örgütleri, gerici-faşist çeteleri kurup silahlandırıyorlar, bir yandan da toplumun bütününde şiddeti meşrulaştırıyor, yaygınlaştırıyorlar. Sonuçta hem silah tekelleri kar etmiş oluyor, hem de devletler dikkatleri, sömürü ve zulüm politikalarından başka yönle çekmeyi başarıyor.

Türkiye’de özellikle 15 Temmuz’dan sonra gerici-faşist çetelerin silahlanması teşvik edildi. Kendilerine HÖH (Halk Özel Harekatı) diyen bir dernek bile kuruldu. Kimi bölgelerde kamplar kurdukları ve silah eğitimi aldıkları tespit edildi.

15 Temmuz gecesi sokağa çıkan cihatçı çetelerin teslim olan askerlerin boğazını kestikleri, Boğaz Köprüsü’nden attıkları ortaya çıkmıştı. Onlara dair hiçbir soruşturma açılmazken Aralık 2017’de çıkarılan bir Kanun Hükmünde Kararname ile “yargılanmama güvencesi” getirildi. Hem de sadece geçmişe ilişkin değil, geleceğe de dönük olarak... Gezi direnişi gibi toplumsal olayları da “darbe” diye yaftaladıkları düşünülürse, asıl hedefin toplumsal muhalefeti bastırmak olduğu kendiliğinden anlaşılır.

Yaşanan adli bir vakanın ardından 15 Temmuz’da dağıtılan silahların toplanmadığı da ortaya çıktı. Ardından

İçişleri Bakanlığı “kayıp silahlar” olduğunu kabul etti, 106 bin 704 silahın kayıp olduğunu açıkladı. Emniyet Genel Müdürlüğü’nün verilerinde ise, Türkiye’de toplam 20 milyon silah var, bunların sadece 688 bini kayıtlı.

Ülkede her dört kişiden birinin silahı olduğu tahmin ediliyor. İçişleri Bakanlığı, sivillere tanınan yıllık 200 mermi satın alma hakkını 1000 mermiye çıkardı. 2016’da, bireysel ateşli silahlarla işlenen suç oranı yüzde 74 iken, 2017 yılında yüzde 80’e yükseldi. Son yıllarda kadın cinayetleri başta olmak üzere silahlı şiddet olaylarında çok büyük bir artış yaşanıyor.

Gerici-faşist çetelerin, mafyatik örgütlerin silahlanması karşısında, kitlelerin öz savunma örgütlerini kurarak kendilerini korumaları dışında hiçbir seçenek olmadığı ortadadır. Başta devrimciler olmak üzere, ilerici-demokrat tüm kesimlerin buna uygun davranması artık bir zorunluluktur.

☆2 Nisan 1948-Sabahattin Ali öldü

Savaş yıllarının yoksulluğu içinde okuyarak öğretmen olan Sabahattin Ali, 1932 yılında Atatürk'ü yeren bir şiir okuduğu iddiasıyla tutuklandı. "İçimizdeki Şeytan" romanını yazmasının ardından Nihat Atsız'a hakaret ettiği iddiasıyla sivil faşistlerin tepkisini çekti. Bakanlık tarafından

görevinden alınınca, İstanbul'a giderek gazeteciliğe başladı. Aziz Nesin ve Rıfat Ilgaz'la birlikte çıkardığı Markopaşa, Malum Paşa, Merhum Paşa ve Öküz gibi mizah dergilerinde politik görüşlerini ve eleştirilerini yazmaya devam etti. Ancak bu dergiler de isminin "Milli Şef"i çağrıştırdığı iddiasıyla kapatıldı. Bu davalar yüzünden üç ay cezaevinde kaldı. Yurtdışına çıkmak isterken, para karşılığında anlaştığı Ali Ertekin tarafından Bulgaristan sınırında öldürüldü. Katil, birkaç hafta içinde serbest bırakıldı. Onun polis olduğu sonradan anlaşıldı.

Sabahattin Ali'nin öldürülmesi, ülkemizde işlenen ilk faili meçhul cinayettir. Sisteme muhalif olan Sabahattin Ali, Kuyucaklı Yusuf, Kürk Manto-lu Madonna gibi romanların yazarıdır. Şiir, öykü, makale ve fıkra yazarlığı dışında çeviriler de yapmış önemli aydınlarımızdan biridir.

☆ 4 Nisan 1968-Amerikalı siyah lider Martin Luther King öldürüldü

1929 yılında doğan King, siyahların haklarını

kazanması için mücadele eden bir liderdir. Birçok eylem düzenleyen King, bir otel odasında uğradığı silahlı suikast sonucu öldürüldü.

☆ 8 Nisan 1973-Pablo Picasso öldü

İspanyol ressam Pablo Picasso 1937'de yaptığı "Guernica" adlı eseriyle tanınmıştır. 1881'de doğan Picasso, resimlerde daha çok geometrik imgele-

rin kullanılması anlamına gelen Kübizm akımının kurucusudur. En çok eser veren ressam olarak bilinir. Ancak onu Picasso yapan eseri, Guernica'dır. Nazi Almanyasının

başlattığı İspanya iç savaşında, vahşeti ve korkunç yıkımı anlatan bu tabloyu gören bir Alman general, ressama hayranlığını belirtmek için "Bunu siz mi yaptınız" der. Picasso ise "Hayır siz yaptınız" diyerek, faşizme olan tepkisini dile getirmiştir.

☆ 10 Nisan 1919- Meskikalı köylülerin bağımsızlık ve toprak talepleri için geliştirdiği mücadelenin önderi Emiliano Zapata öldü.

☆ 11 Nisan 1945- Buchenwald toplama kampında direniş başladı.

☆ 13 Nisan 1977- Plaza De Mayo Anaları'nın İlk Eylemi

Arjantin'de askeri diktatörlüğün kaybettiği, katlettiği devrimcilerin aileleri her Perşembe günü Plaza De Mayo meydanında toplanmaya başladılar. Cunta, sadece devrimcilere karşı değil, ailelerine karşı da azgın bir terör estirmekteydi. Yakınlarını aramak ve hesap sormak için eylem yapanlar da, cuntacılar tarafından kaybediliyor, katlediliyordu. 92 kişi bu şekilde kaybedildi. Ancak "Perşembe Delileri"

11 Nisan 1985 - Enver Hoca yaşamını yitirdi

Enver Hoca, Arnavutluk devriminin önderi olmasının yanında, Sovyet ve Çin revizyonizmine karşı verdiği mücadele ile de tanınır.

II. Emperyalist Savaş döneminde, Arnavutluk'taki devrimci örgütleri birleştirerek, bağımsızlık mücadelesine önderlik etmiş ve bu mücadeleyi devrimle taçlandırmıştı.

Stalin'in ölümünden sonra '60'lı yıllarda Kruşçev revizyonizmine savaş açtı. '70'li yıllarda ise, "Mao Zedung Düşüncesi"

(MZD) ve "Üç Dünya Teorisi"ne (ÜDT) karşı ideolojik mücadeleyi yükseltti. "Emperyalizm ve Devrim" adlı kitabı, tüm dünya komünistlerine ışık tuttu. Bu dönem uluslararası komünist hareketin önderliğini de üstlendi. Ülkemizde de komünistlerin ÜDT ve MZD'ye karşı mücadele bayrağını açmasında, Enver Hoca'nın önemli bir rolü oldu.

Emperyalist ülkelerin yanı sıra Sovyet ve Çin revizyonistlerinin Arnavutluk'u boyun eğdirme çabalarına karşı, 3 milyonluk küçük ülkesini savundu. Ve ölene kadar da her tür kuşatmaya karşı direndi.

dedikleri analara geri adım attıramadılar ve etkin bir gücün oluşmasını engelleyemediler.

☆ 14 Nisan 1987- "Tek tip öğrenci dernekleri"ne karşı mücadele

12 Eylül sonrası yeniden hareketlenen öğrenci gençlik, ilk derneklerini 1984 yılında kurdu. ANAP hükümeti, '87'de çıkardığı "tek tip dernek yasası" ile ÖD'leri kapatmaya kalktı. Öğrenciler, İstanbul'da Aksaray'dan Beyazıt'a yürüdü. Beyazıt Meydanı'nda üç gün boyunca oturma eylemi ve açlık grevi yaptı. Ankara, İzmir ve birçok şehirde öğrenciler harekete geçtiler. Bu tepkiler üzerine ANAP hükümeti yasayı geri çekmek zorunda kaldı.

☆ 16-17 Nisan 1992-Devrimci Sol savaşçıları şehit düştü

Sabahat Karataş, Sinan Kukul, Taşkın Usta, Eda Yüksel, Arif Öngel, Şadan Öngel, Ercüment Özdemir, Hüseyin Kılıç, Satı Taş, Ayşe Nil Ergen ve Ayşe Gülen, bulundukları evlerde polis kuşatması altında çatışarak ölümsüzleştiler.

☆ 19 Nisan 1943-Varşova Ayaklanması

Yahudilerin Nazi faşizminin düzenledikleri vahşete karşı gerçekleştirdikleri en büyük silahlı direniştir. 450 bin Polonyalı Yahudi hapsedildikleri gettoda, aç bırakılarak, işkence yapılarak ya da gaz odalarına gönderilerek katledil-

diler. 1943 yılı Nisan'ında hayatta kalan 60 bin Yahudi, silahlı ayaklanma başlattı ve yüzlerce Alman askeri öldürüldü. Ayaklanma sırasında 13 bin Yahudi katledildi. Geride kalanlardan bir kısmı yakalanarak farklı kamplara gönderildiler. Kaçabilenler ise, Polonya'daki halk direnişine katıldılar. Varşova Ayaklanması, faşizmin saldırıları karşısında sessizce teslim olan geleneksel orta kesim Yahudi tutumuna karşı Yahudi işçi ve emekçilerinin direnişi olarak gelişti.

Nisan ayında şehit düşen İhtilalci Komünistler

Azmi Akan-18 Nisan 1979

İhtilalci komünistlerin ilk şehidi olan Azmi Akan, Adana'da gö-zaltında tutulan yoldaşlarını kurtarmak için, Sezai Ekinci komu-tasında Hacı Bayram Karakolu'na düzenlenen baskında vuruldu. Yoldaşları onu yaralı halde karakoldan alarak geri çekildiler. Yolda bir arabayı gaspederek hastaneye ulaştırdılar. Fakat Azmi, yol boyunca kan kaybetmişti, hastanede kurtarılamayak şehit düştü.

Öldüğünde 24 yaşındaydı. Ölmeden kısa bir süre önce örgüte üye olarak kabul edildiğini öğrenmiş ve çok mutlu olmuştu. O, TİKB'nin kurucu üyelerindendi ve ilk şehidi olarak ölümsüzleşti.

Afrin işgal altındayken...

nın başlattığı Afrin işgalinin 58. gününde, 18 Mart günü Afrin merkeze girildi. Yandaş haber kanalları zafer çılgınlıkları atarak verdiler bu haberi. Üstelik 18 Mart 1915'te yaşanan Çanakkale Savaşı ile paralel-likler kurarak, kahramanlık menkıbeleri okuyarak...

Afrin savaşı sürerken dergimizde yayınlanan yazıda, Afrin üzerinde emperyalistlerin hesaplarını ortaya koymuş, bunun savaşın geleceği açısından etkili olacağını belirtmiştik. Bunu ancak halkların büyük bir direnişi bozabilirdi, fakat Kürt hareketinin ABD ile artan ilişkileri, bu yönde kaygı oluşturuyordu. Sonuçta öyle de oldu. **Türkiye'nin, "Fırat'ın Batısı'nın boşaltılması" konusunda ABD'ye yaptığı baskının ilk adımı olarak, YPG Afrin'den çekildi.** Kent merkezi, 24 saatte kısa bir sürede TSK'nın ve ÖSO çetelerinin eline geçti. ÖSO çetelerinin çılgınlıkları eşliğinde heykeller yıkıldı, pankartlar parçalandı... YPG, büyük bir savaş vermeden toprak kaybetmiş oldu.

Afrin'de ABD-Türkiye anlaşması

ABD ile Türkiye arasındaki ilişkiler, son dönemde önemli gel-git'ler yaşadı. Özellikle 15 Temmuz Amerikan Darbesi sonrasında, AKP hükümeti ABD'ye karşı sertleşen bir söylem içinde oldu.

Gerçekte ise, ne Erdoğan'ın ABD ile ilişkileri düzeltme çabası bitti, ne de ABD, Türkiye ile bağlarını kestirip attı. Yapılan karşılıklı ziyaretlerde, gizli görüşmelerde, özellikle Suriye savaşında birlikte hareket etmenin yolları arandı.

Son dönemde ABD'nin Ortadoğu coğrafyasında en etkili işbirlikçilerinden birisi YPG oldu. Ancak bu ilişki, ABD'nin savaşı ve hedefleri için yeterli değildi. 2018'in ilk günlerinde, ABD strateji kuruluşları açıktan **"Türkiye olmazsa Ortadoğu savaşını kaybederiz"** tespitlerini yapmaya başladılar. Bu tarihten sonra ABD-Türkiye arasında ziyaretler de, gizli görüşmeler de hız kazandı.

Afrin işgali, bu görüşmelerde hazırlanan konulardan biriydi. Erdoğan'ın Afrin saldırısına başlayacaklarını duyurmasının ardından, ABD'li yetkililer **"Afrin bizim operasyon alanımız değil"** gibi sözlerle, bu operasyona sessiz kalacaklarını

duyurdular. Şubat ayında ABD Dışişleri Bakanı Tillerson ile Erdoğan arasında yapılan 3,5 saatlik ve devlet kayıtlarına geçmeyen gizli görüşmede, Afrin konusu konuşuldu.

Türkiye "cihatçı koridoru"nu birleştirdi

Türkiye için bu işgalde Kürt hareketinin güç kaybetmesi, sınırlarından uzaklaşması gibi hedefler elbette vardı. Ancak Erdoğan'ın Kürt hareketini hedefe çekmesi, dönemsel hedefleriyle ilgilidir ve demagojiktir. Yarın ABD'nin arabuluculuğunda, yeniden bir "çözüm süreci"nin başlaması ihtimali her zaman olasılıklar içindedir.

Bu nedenle Afrin'de TC'nin daha önemli bir hedefi vardır: Suriye'nin kuzey batısında, İdlib-Afrin-Cerablus hattını birleştirerek, kendisine bağlı bir yönetim oluşturmak! Zaten **İdlib'de, AKP hükümetine bağlı bir "şeriat devleti"**

kuruluşunu ilan etti. 2 Kasım 2017'de, İdlib'deki cihatçı çeteler "Milli Selamet Hükümeti" kurduklarını duyurdular. Diğer taraftan Cerablus bölgesinde de, TC'nin atadığı kaymakamlar, muhtarlar vb. görev yapmaktadır. AKP hükümeti, Suriye içinde devletçikler kurmaktadır. Afrin ise, İdlib ile Cerablus'un birleşmesi, tek bir yönetim alanına dönüşmesine engel olan bir "cep" konumundadır. Afrin'i almak, AKP'nin Suriye'deki "Kuzeybatı koridoru"nu oluşturmak anlamına gelir.

Suriye'de artık "İŞİD'e karşı mücadele" bahanesi etkisizdir. Rusya ve İran'ın yardımıyla Suriye Ordusu İŞİD'e önemli kayıplar verdirdi, ABD'nin yardımıyla İŞİD'in elindeki bazı bölgeler YPG'ye devredildi. Bu koşullarda Türkiye'nin Suriye topraklarında asker bulundurma gerekçesi de giderek zayıfladı. Ancak Erdoğan'ın "Suriye'den toprak koparma" hayalleri zayıflamadı, tersine bu konudaki iddiasını güçlendirdi.

Erdoğan bu nedenle Afrin konusunda bu kadar ısrarlı davranmış, ABD ile olan ilişkilerinin başat sorunu haline getirdi. Sıradaki hedef ise Menbiç'tir. Ve ABD ile bu konuda da anlaşma yapmış olma ihtimali yüksektir. Ancak Afrin ve Menbiç'i alma karşılığında, ABD'ye ne verdiği; bu pazarlıkta Türkiye ve Suriye halklarının, Kürt halkının neler kaybettiği henüz belli değildir.

ABD Afrin'i Türkiye'ye hediye etti

ABD, Suriye savaşında önemli kazanımlar elde etti. Başlangıçtaki hedefi, Kürt kantonlarını birleştirerek, Suriye-Türkiye sınırlarında bir "Kürt koridoru" oluşturmaktı. Bu "koridor"un Akdeniz'e kadar uzanması gerektiği, Ortadoğu'nun ortasında sıkışmış olan Kürt petroleri (Irak'taki Kürt petroleri başta olmak üzere) için denize kapı açmak istediği gibi teoriler de uzun süre konuşuldu. Ancak hem Türkiye'nin hem de Rusya'nın buna izin vermediği görüldü. Türkiye'nin Cerablus'u işgal etmesi, Rusya'nın da Halep karşılığında Cerablus'a sessiz kalması bu planı bozmuş oldu.

Bu koşullarda ABD daha etkili bir hamle yaptı. YPG'nin Rakka ve Deyr ez Zor'a girmesini sağlayarak, Suriye-Irak

Afrin'de TC'nin daha önemli bir hedefi vardır: Suriye'nin kuzey batısında, İdlib-Afrin-Cerablus hattını birleştirerek, kendisine bağlı bir yönetim oluşturmak! Zaten İdlib'de, AKP hükümetine bağlı bir "şeriat devleti" kuruluşunu ilan etti. 2 Kasım 2017'de, İdlib'deki cihatçı çeteler "Milli Selamet Hükümeti" kurduklarını duyurdular. Diğer taraftan Cerablus bölgesinde de, TC'nin atadığı kaymakamlar, muhtarlar vb. görev yapmaktadır. Afrin ise, İdlib ile Cerablus'un birleşmesi, tek bir yönetim alanına dönüşmesine engel olan bir "cep" konumundadır.

sınırının önemli bir bölümünü ele geçirdi. ABD'nin hedefi artık "kuzey koridoru" değil, "doğu koridoru" oluşturmaktır. Bu, İran'ın Irak üzerinden Suriye'ye ve Akdeniz'e ulaşmasını zorlaştıran son derece önemli bir hamleydi. Keza İran'ın arkasındaki en önemli emperyalist olan Çin'in de "Yeni İpek Yolu" projesini darbeliyor, Çin ticaret yolunun İran üzerinden Akdeniz'e ulaşmasını zorlaştırıyordu.

Deyr ez Zor ve Rakka'nın alınması, ABD'ye iki büyük kazanım daha getirdi. Deyr ez Zor'daki oldukça zengin petrol yatakları ve Tabka'da bulunan stratejik bir barajın ele geçirilmesi.

Ancak ABD'nin kazanımları bunlarla sınırlı kaldı. Başlangıç hedefi olan Suriye'de hükümet değişikliği ise, bir hayale dönüştü. Esad'ın yeri sağlamlaştı, Esad arkasındaki emperyalist destek güçlendi, Suriye halkının Esad'a desteği ABD'ye nefreti arttı.

Bu tablo, ABD açısından önemli bir

ABD, YPG'nin Rakka ve Deyr ez Zor'a girmesini sağlayarak, Suriye-Irak sınırının önemli bir bölümünü ele geçirdi. ABD'nin hedefi artık "kuzey koridoru" değil, "doğu koridoru" oluşturmaktır. Bu, İran'ın Irak üzerinden Suriye'ye ve Akdeniz'e ulaşmasını zorlaştıran son derece önemli bir hamleydi.

sıkışmayı ifade ediyor. Irak'ta 15 yıl süren bir savaştan sonra, ABD, Irak hükümeti üzerindeki inisiyatifini, Kürt bölgesindeki gücünü önemli ölçüde kaybetmiş durumdadır. Suriye'de ise, hedefini gerçekleştirmek bir yana, bölgede Rusya ve İran'ın etkinliğini artırmıştır.

Son günlerde giderek artan biçimde, ABD'nin doğrudan Suriye Ordusu ile savaş başlatacağı, Şam'ı bombalayacağı, böylece Rusya-İran inisiyatifinde yürüyen savaşta kendi tıkanmışlığını gidermeye çalışacağı konuşuluyor. ABD'nin bu yöndeki hazırlıklarına karşılık Rusya'dan karşı tehditler yükseliyor. Hatta Afrin'in işgal edildiği gün, Suriye Ordusu'nda izinlerin kaldırıldığı duyuldu.

ABD açısından Suriye'nin önemli, Suriye ile sınırlı değil. Bölgede İran'ın ve Rusya'nın artan etkinliği, ABD'nin bütün Ortadoğu politikalarını baltalıyor. Filistin artık İsrail ile görüşmelerde arabuluculuk görevini

Rusya'nın üslenmesini istediğini duyurdu. Lübnan limanlarını Rus gemilerine açacağını ilan etti. ABD, Lübnan Başbakanı Hariri'yi Suudi Arabistan'da esir alarak İran etkisini kırmak istedi, ancak kaldırdığı taş ayağına düştü; İran'ın çabasıyla Hariri'yi serbest bırakmak zorunda kaldı. Suudi Arabistan'da prenslere dönük operasyonlar ile yönetimi kendisine daha bağımlı hale getirdi; ancak Suudi Arabistan'ın Suriye savaşında etkin bir rol oynamasını sağlayamadı. Akdeniz'de Kıbrıs çevresinde yeni bulunan petrol havzalarından Katar'la kurduğu ilişkiye kadar her aşamada karşısına İran ve Rusya'nın barikatları dikiliyor.

ABD'nin, savaştaki tıkanma noktalarını aşması için, yeni bir saldırı unsuru bulması gerekiyor. Ve bu saldırıya hazırlanırken, Türkiye'nin desteğine gerçekten ihtiyaç duyuyor. Astana sürecinde Rusya ile birlikte görünen, gerçekte ise sürekli ABD ile işbirliği arayışlarını sürdüren Türkiye'yi kazanmak istiyor. Bunun için de Afrin'i vermesi gerekiyorsa, sorun etmiyor. Çünkü bugün ABD'nin öncelikli hedefi, Irak-Suriye sınırını kontrol altında tutmak ve Deyr ez Zor petrollerini kullanmaktır. Bu yanı sıra, Türkiye'nin en önemli talebi olan YPG'nin "Fırat'ın doğusuna çekilmesi", ABD açısından kabul edilebilir bir taleptir.

Üstelik Afrin, ABD'nin zaten gözden çıkardığı bir alandır. Çünkü Afrin'de YPG, asıl olarak Rusya ile işbirliği yürütmektedir. Ve ABD'nin çizdiği çerçevenin

dışında hareket etmektedir. Afrin'den vazgeçmek, YPG üzerindeki kontrolünü de artıran bir unsur olacaktır.

Bu tablo içinde ABD, Suriye savaşında yeni bir hamlenin hazırlıklarını yaparken, Türkiye'yi kazanmak için Afrin'i kaybetmeyi göze almakta ve

Afrin işgalcileri: Günümüzün Dehak'ları...

TSK ve ÖSO çetesinin Afrin merkezine girişinden sonra ilk yaptıkları şey, kentin meydanında bulunan Demirci Kawa heykelini yıkmak oldu. Böylece günümüzün Dehak'ları olduklarını bir kez daha gösterdiler.

Her işgalci güç gibi, girdikleri yerde heykelleri yıkarak işe başladılar. Pankartları yırttılar, bayrakları indirdiler. Ve Türk bayrağını çektiler resmi binalara... Afrin'i Türkiye sınırları içine katmışlardı yani...

Bir yandan da yemin billah ediyorlardı "işgalci" olmadıklarına... Tıpkı ABD gibi "özgürlük" götürüyorlardı geri halklara... Ve tıpkı ABD gibi girdikleri bölgenin değerlerine saldırarak işe başlıyorlardı. Her yanına bağladıkları halatlarla Demirci Kawa heykelini yıktılar büyük bir törenle... ABD'li kovboyların yabanıl hayvanları evcilleştirme yöntemiyle gerçekleşen bu yıkım seremonisi, heykel şahsında bölge halkını ehlileştirmek içindi...

Oysa ne Demirci Kawa'yı, ne de onunla özdeşleşen ezilen halkların direnişini bitirmek, ehlileştirmek mümkündü...

Bilindiği gibi Demirci Kawa, en çok bilinen Newroz efsanesidir. Efsaneye göre, bölgenin efendisi Dehak, bir dağda yaşamaktadır ve başındaki yaralara insan beynini sürerek hayatta kalabilmektedir. Bunun için de halk Dehak'a sürekli kurban sunmak zorundadır. Dehak'ın yaşaması için çocuklarını kurban eden halk, bu zulme isyan etmekte, fakat çaresizlikten boyuneğmektedir.

Günün birinde Demirci Kawa, Dehak'la savaşıma karar verir ve dağın yolunu tutar. Ve der ki, "Dehak'ı yenmeyi başardığımda, dağda büyük bir ateş yakacağım!" Halk günlerce dağın başını gözler, umutla ateşin yanmasını bekler. Ve bir 21 Mart günü, dağın başından ateş yükselir. Kawa, zalim Dehak'ı yenmiştir!..

O günden sonra 21 Mart, Ortadoğu'daki halkların bayramı olur. Demirci Kawa da, zulme karşı başkaldırının simgesi...

Tam da Newroz bayramının arifesinde, Afrin'i işgal eden cihatçı çeteler, Demirci Kawa'nın heykelinin yıkarak, başta Kürt halkı olmak üzere ezilen Ortadoğu halklarının bayramını bir kez daha kana boğdular. Tıpkı Dehak gibi kanla beslendiklerini gösterdiler herkese...

Efsanedeki Dehak gibi, günümüz Dehak'ları da tarihe zalimlikleriyle geçecek ve her zaman zalim olarak hatırlanacaktır. Demirci Kawa ise, direnişin simgesi olarak bin yıllardır yaşadığı gibi, bundan sonra da yaşayacaktır... Onun yaktığı ateş, her direnişle birlikte daha da harlanarak büyüyecek, direnen halklara esin kaynağı olacaktır...

Heykelini yıkmakla, ne Kawa'yı ne de yaktığı ateşi bitirebilirsiniz... Sadece bugünün Dehak'ı olduğunuzu kanıtlarsınız...

Kawa, hem demircidir; yani emekçidir, hem de ezilen halkların mensubudur. Günümüzün Kawa'ları işçi ve emekçiler, ezilen halklar; günümüzün Dehak'ları emperyalistleri ve onların işbirlikçilerini bir gün mutlaka yenecektir.

İşte o zaman Dehak'lar bir daha dönmek üzere yok olup gidecekler... Ve Prometheus'un tanrılardan çaldığı günden bu yana ezilen halkların kurtuluşunun simgesi olan, Kawa'nın da dağda yaktığı ateş, hiç sönmeden yanmaya devam edecektir...

YPG'yi "Fırat'ın doğusuna çekilmeye" zorlamaktadır.

Görünen o ki YPG, ABD'nin bu politikasına uyum sağlamıştır.

Rusya sessiz kaldı

Rusya elbette ABD ile Erdoğan arasında yapılan anlaşmaya rağmen, Afrin'i koruyabilir, TC'nin Afrin'i işgal etmesini engelleyebilirdi. Ancak bunu yapmadığı gibi, hava sahasını TSK uçaklarına kapatmayarak, Afrin işgaline onay verdiğini gösterdi.

Bunu yaparken Rusya'nın birden fazla hedefi vardı.

Öncelikle **YPG'nin ABD ile olan işbirliğinden rahatsızlığını ifade etmiş oldu.** TSK'nın işgale başlamasından bugüne YPG ile Suriye'nin ve Rusya'nın görüşme ve pazarlıklarının devam ettiği biliniyor. Bu pazarlıklarda **YPG'nin talebi, Suriye Ordusu'nun Afrin-Türkiye sınırına yerleşerek Afrin'e koruma sağlamasıydı.** Rusya'nın ise buna karşılık, **YPG'den Deyr ez Zor'dan çekilmesini, petrol yataklarını Suriye'ye devretmesini istediği** söylendi.

Görünen o ki bu pazarlıklar sonuç vermedi; YPG Deyr ez Zor'dan ve ABD işbirliğinden vazgeçmedi. Rusya, İran ve Suriye ise, bu koşullarda YPG'ye somut bir destek vermediler, ancak Suriye Ordusu'na bağlı yüzlerce milis savaştıyı Afrin'e gönderdiler. Bu yanılla hem pazarlıklar sürerken zaman kazanmaya çalıştılar, hem de YPG'ye gayri-resmi destek sunmuş oldular.

Rusya'nın ikinci hedefi ise, Türkiye Afrin savaşında oyalanırken, İdlib ve Doğu Guta gibi çok önemli iki cihatçı odağına saldırı düzenlemek oldu. Bugüne kadar Rusya'nın İdlib'e yönelik her hareketi AKP hükümetinin engeline çarpıyordu. Çünkü AKP, İdlib'deki cihatçı çetelere doğrudan destek veriyor ve birlikte hareket ediyordu. 31 Aralık ve 5 Ocak günlerinde Rusya'nın Hmeymim Üssü'ne saldırı düzenlenmesi, Rusya açısından bardağı taşıran damla oldu.

Bu koşullarda Rusya, Türkiye'nin Afrin saldırısına izin verdi; kendisi de İdlib'deki stratejik bir hava üssünü ele geçirdi, önemli noktaları cihatçılardan temizledi, ardından Şam yakınlarındaki bir mahalle olan Doğu Guta'nın tamamen cihatçılardan arındırılması hareketini başlattı. Ve Afrin savaşı boyunca, Doğu Guta'nın önemli bir bölümünü

temizlemiş oldu.

Rusya'nın Afrin işgaline sessiz kalması, Türkiye'ye istediğini verirken bağlarını korumayı hedefliyordu. Diğer taraftan YPG'nin ABD ile işbirliği nedeniyle Afrin'in terkedilmesi, Rusya'nın YPG ile ilişkilerini kopardığı, koparcığı anlamına da gelmiyor. Tam tersine, çekilme kararı alan YPG güçlerine güvenlik sağladı ve kendi kontrolündeki bölgelere çekinceye kadar korudu. Bundan sonra da ABD ile ilişkileri ne olursa olsun, Rusya Kürt hareketi ile bağlarını etkin kılmak için çaba harcamaya devam edecektir. Rusya'nın sabırlı ve uzun vadeli politikaları içinde, YPG'yi kazanma hedefi sürecektir.

YPG'nin çekilmesi, dönüm noktasıdır

Afrin, Rojava'nın ilk ilan edilen üç kantonundan biridir. Başından itibaren "Kürt bölgesi" olarak tanımlanmış, "Kürt toprağı" olarak ele alınmıştır. Bu yanılla Menbiç ya da Rakka gibi değildir. **YPG'nin Afrin'den çekilmesi, "kendi toprağını", üstelik yeterince "savaşmadan" terketmesidir.**

Elbette Afrin saldırısı başladıktan sonra YPG 58 gün boyunca savaştı, direndi; ancak en etkili ve en şiddetli savaş ve direnişin Afrin kent kuşatması sırasında yaşanacağı umuluyordu. Kent savaşında çok daha büyük bir direniş sergileneneği ve TSK'nın buraya girmekte zorlanacağı, bugüne dek verdiklerinden çok daha fazla kayıplar vereceği bekleniyordu. Ama öyle olmadı... YPG, kent merkezinde herhangi bir direniş sergilemeden çekildi...

Yer yer "TSK'nın çok güçlü olduğu" yönünde söylemler gündeme geliyor, ya da Cizre-Nusaybin vb. kentlerde yaşanan saldırılar örnek gösteriliyor. Ancak bu doğru bir yaklaşım değildir. **En başta Afrin, Cizre değildir.** Cizre-Nusaybin vb. yerlerde her ne kadar Kürt hareketi "demokratik özerklik" ilan etmiş olsa da, buralar TC sınırları içindedir. Afrin ise ilk ilan edilen Kürt kantonlarından ve fiilen Suriye'den kopmuş, bağımsız bir yönetimi vardır. Yıllardır Kürt hareketine bağlı kurumlar tarafından yönetilmektedir. Diğer yandan **TC sınırları içindeki Kürt bölgelerinde ağırlıklı olarak milis güçlerin direnişi olmuştu.** Afrin'de ise, **İŞİD ve diğer cihatçı gruplarla savaşın içinde pişmiş, son dönemde ise ABD'den her tür mühimmat yardımı alan ordulaşmış**

bir kuvvet sözkonusudur. Cizre'de savunma araçları son derece sınırlıyken, Afrin'de en son teknoloji ürünü ağır silahlar, tanklar, uçaksavarlar vb ile her çeşit savaş aracı vardır. Cizre'de halk bu boyutta bir saldırıyı beklememektedir; Afrin yıllardır, yeraltı tünellerinden ağır silah ve gıda stoklarına kadar bu savaşa hazırlanmaktadır.

Bu koşullarda Afrin'den çekilmek, TSK karşısında bir yenilgi nedeniyle değil, ABD'nin yaptığı anlaşmanın bir parçası olarak gündeme gelmiştir.

Üstelik, "TSK'nın güçlü olması" Afrin'den çekilmek için yeterli ise, **yarın TSK Menbiç'i, Kobane'yi vb. istediğinde, yine savaşmadan çekilecek midir?**

Dahası, kendisinden güçlü bir silahlı kuvvet ile karşılaşan bir halk, direnmeden hemen çekilmeli midir? Vietnam ABD karşısında, Filistin İsrail karşısında savaşarak yanlış mı yapmıştır? Ya da Gezi Ayaklanması sırasında, silahsız kitleler silahlı kolluk güçleri karşısında direnirken, kimin güçlü olduğu tartışması nerede durur?

Afrin, Kürt hareketinin son 6 aydaki ikinci önemli yenilgisidir. Bağımsızlık referandumunun yenilgisinin ardından Kerkük'ten de benzer biçimde savaşmadan çekilmenin ağırlığı hala yaşanmaktadır. Kerkük'ün "anlaşma" ile teslim edilmesi, bir kırılma yaşatmıştır.

YPG elbette KDP değildir. Dünya halkları YPG'nin adını, 2014'teki IŞİD saldırısı üzerine Kobane'de gerçekleşen büyük direniş sırasında duydu. "İŞİD'i yenen güç" olarak, YPG'ye karşı sevgi ve sempati büyüdü. Dünyanın dört bir yanında destekçileri oluştu ya da doğrudan savaşmak üzere gelip saflara katılanlar oldu. Aynı dönemde, emperyalistler de YPG'ye göz diktiler: YPG komutanları Fransa'da Elysee Sarayı'nda ağırlandı, savaşçıları VOG dergisine kapak oldular.

ABD ile başlatılan işbirliği ise, uzunca bir süre YPG'nin bu başarılarının gölgesinde kaldı; daha alt perdeden eleştirildi. Ancak **işbirliği giderek boyutlandı. "İŞİD ile savaşan örgüt" pozisyonundan, Rakka ve Deyr ez Zor'da "İŞİD'le işbirliği yaparak kentin yönetimini devralan örgüt" görüntüsüne dönüştü.** Ardından ABD'den ağır silah ve teçhizat sevkiyatı; doğrudan ABD subaylarından alınan askeri eğitim; ABD'nin YPG ile Suriye içinde bir alternatif ordu, bir "sınır gücü" kuracağını duyurması; ve ABD Kongresi'nde YPG

Afrin'den çekilmek, TSK karşısında bir yenilgi nedeniyle değil, ABD'nin yaptığı anlaşmanın bir parçası olarak gündeme gelmiştir.

Üstelik, "TSK'nın güçlü olması" Afrin'den çekilmek için yeterli ise, yarın TSK Menbiç'i, Kobane'yi vb. istediğinde, yine savaşmadan çekilecek midir? Dahası, kendisinden güçlü bir silahlı kuvvet ile karşılaşan bir halk, direnmeden hemen çekilmeli midir?

için (resmi söylem “Suriye’de terörle mücadelede birlikte hareket edilen güçler için”) 550 milyon dolar bütçe ayrılması...

ABD ile ilişki güçlendikçe YPG’ye yaklaşım da adım adım değişti. Bu durumda destek güçleri de azaldı. Son Afrin işgali sırasında, Kobane döneminin tüm dünyada oluşan güçlü kitle desteği yaratılamadı. Keza emperyalist AB ülkelerinin işgal karşıtı açıklamaları da son derece cılız ve göstermelikti.

YPG, çekilme kararı ile birlikte, Suriye’de ABD’yle hareket etme, kaderini ABD emperyalizmine bağlama konusunda önemli bir adım atmış, adeta durduğu yeri netleştirmiştir.

YPG’nin bu kararı “ne karşılığında” aldığı, Afrin’den vazgeçerek neyi kazandığı henüz belli değildir.

Ancak aldığı bu kararın sonuçları olacaktır. Bu iki yönüyle de böyledir. Birincisi, kaderini ABD’ye daha fazla bağlamış, ABD’nin Suriye’de başlatacağı yeni bir savaşın bir parçası olacağını göstermiştir. Bu, Rusya başta olmak üzere bölgedeki diğer emperyalistler için önemli bir durumdur.

İkincisi ve daha önemlisi, Afrin’den savaşmadan çıkmış olmasının Kürt halkı ve dünya halkları nezdinde bir karşılığı mutlaka olacaktır. YPG, hangi gerekçeyi ileri sürerse sürsün, bu çok kolay kabullenilecek bir şey değildir ve Kürt halkı bunu unutmayacaktır.

* * *

ABD’nin Suriye savaşında bir tıkanma yaşadığını ve bu tıkanmayı açmak için önemli hazırlıklar yaptığını söylemiştik. ABD bütçesinden YPG’ye ayrılan yardımın yanısıra, Suriye’deki ABD askeri üslerini güçlendirmek amacıyla 4 milyar dolar bütçe hazırlandı. Ardından Dışişleri Bakanı Tillerson görevden alınarak, daha şahin, daha saldırgan bir katil olduğu bilinen Mike Pompeo, CIA başkanlığından alınarak Dışişleri Bakanlığı’na atandı. Pompeo’nun yerine CIA başkanlığına ise, işkenceli sorguyu açıktan savunan Gina Haspel getirildi. Bu atamalar, ABD’nin savaş hazırlıklarının hız kazandığını göstermektedir.

ABD’nin hazırlık yaptığı bu savaşın içeriği, zaten 11 Ocak 2018 tarihinde Washington’da gerçekleştirilen gizli toplantıda kararlaştırılmıştı. Toplantıya ABD liderliğinde İngiltere, Fransa, Ürdün ve Suudi Arabistan katıldı. Ve Suriye’nin parçalanması planının detayları konuşuldu. Toplantıya Türkiye davet edilmemişti. Bu durum üzerine Türkiye, Suriye’nin parçalanmasına kendi rolünü artırmak için, 20 Ocak günü Afrin işgalini başlattı.

Afrin işgali, tüm bu süreç açısından bir dönüm noktasıdır. Gerek YPG, gerek AKP hükümeti, gerekse bölgedeki işgalci ülkeler açısından, yeni bir sürecin başlangıcıdır. Ve bu süreç, öncekinden çok daha sert, çok daha şiddetli yaşanacak bir savaşın habercisidir.

19 Mart 2018 tarihinde internet sitemizde yayınlanmıştır.

Rakka’dan Afrin’e... PYD’NİN KIRILMA NOKTALARI

PYD’nin Afrin’den geri çekilmesi, ABD ile işbirliğinin getirdiği bir noktadır. Bu durum, başta Kürt halkı olmak üzere ona destek veren tüm kesimlerde büyük bir hayal kırıklığı ve moral bozukluğu yaratmıştır.

Elbette bu süreç, Afrin’le başlamadı. Rakka operasyonu, PYD-YPG’nin ABD ile işbirliğinin dönüm noktası olmuştu. O günlerde yazdığımız yazılarda bu tehlikeye dikkat çekmiş ve PYD’nin girdiği bu yoldan bir an evvel dönmesini dilemiştik. Ne yazık ki, öyle olmadı; Afrin’le birlikte ABD ile işbirliğinin acı sonuçlarına bir halka daha ekledi.

Bu işbirliği sürdüğü müddetçe buna yenileri de eklenecektir. Eşyanın tabiatı gereği bu böyledir. Kimse emperyalizmin karakterinin değiştiği, ya da Kürt hareketinin kendi çıkarları için bu işbirliğini sürdürdüğünü gibi gerekçeler uydurmasın.. Gerçekler apaçık ortadadır. Kimin kimden yararlandığı ve yapılanların kimin çıkarlarına hizmet ettiği açıktır.

Dost acı söyler! Kürt halkının dostları olarak, acı da olsa gerçekleri söylemeye devam edeceğiz. Tıpkı Rakka operasyonu sırasında yaptığımız gibi... Dergimizin Temmuz-Ağustos 2017 tarihli 63. sayısında yer alan “Rakka operasyonu ve Kürt hareketi” başlıklı yazının konuyla ilgili bölümlerine bakıldığında, yaklaşık bir yıl önce yapılan değerlendirmelerin ve öngörülerin ne kadar ibasebetli olduğu görülür. Afrin’deki yenilgiyi anlamak için Rakka’ya bakmak gerekir çünkü.

Rakka operasyonunu ve o günlerde yaşananları hatırlamak için, sözkonusu yazıyı kısaltarak yayınlıyoruz.

Rakka operasyonu ve Kürt hareketi

Suriye savaşında önemli bir aşama olan Rakka operasyonu, 3 Haziran’da başladı.

Rakka operasyonunu öne çıkaran asıl faktör, ABD’nin bu operasyonu, ağırlığını YPG’nin oluşturduğu Demokratik Suriye Güçleri (DSG) ile yapmasıydı. ABD, Ortadoğu’daki en önemli müttefiki Türkiye ile ilişkileri germe pahasına bu adımı attı. Elbette içinde bulunduğu koşullarda çıkarları bunu gerektiriyordu. YPG, Suriye’de savaşan gruplar içinde hem nicel, hem nitel olarak büyüyen bir askeri güçtü. Ayrıca ezilen Kürt halkını temsil etmeleri ve IŞİD’e karşı verdikleri mücadele ile dünya halklarının sempatisini kazanmıştı. Bağımsız ya da federatif Kürdistan’ı kurma hedefi ile Kürt halkı ölümüne savaşıyordu. Sadece Suriye’de değil, her yerden Kürtlerin ezici çoğunluğu maddi-manevi destek sunuyor, “enternasyonal dayanışma” adına, dünyanın dört bir yanından YPG’nin çatısı altında savaşa katılıyordu.

Bir ideal uğruna savaşmak, savaşçılara büyük bir moral ve saygınlık kazandırır. YPG’yi büyüten de bu olmuştur. ABD, bu durumu kendi çıkarları doğrultusunda kullanmak istedi. Kobane’deki direnişin ardından, giderek artan bir ilişki geliştirdi, kantonlarda üsler kurmaya başladı. Türkiye’nin itirazlarına rağmen Membreçin’i ele geçirilmesine önayak oldu. DSG adıyla kamufle etmeye çalıştığı YPG’ye her tür silah yardımı yaptı, askeri uzmanları bölgedeki birlikleri eğitti vb...

Rakka operasyonu ise, bu ilişkinin artık işbirliğine evrildiği aşama oldu. Öyle ki, ABD, YPG için “kara gücüm” tanımlaması yaptı. Başını ABD’nin çektiği “koalisyon güçleri” havadan bombardıman yaparken, YPG’nin yönettiği DSG de karada savaşacaktı. Böylece ABD kendi askerini bölgeye yığmadan, hem maddi kayıplarını azaltarak, hem de kitlelerin tepkisini çekmeden amacına ulaşmış olacaktı. (...)

Türkiye’nin durumu

Rakka operasyonundan etkilenen ülkelerin başında hiç kuşkusuz Türkiye geliyor... Rojava’da (Güney Kürdistan) Kürt kantonlarının kurulması, Türkiye’nin

korkulu rüyası olan “bağımsız Kürdistan” ya da “Akdeniz’e uzanacak Kürt koridoru” heyulasını yeniden hortlattı. Ülke içinde “çözüm süreci”nin başlaması da, ardından en vahşi saldırıların düzenlenip Kürt illerinin yerle bir edilmesi de, Suriye’deki gelişmelerle doğrudan bağlantılı idi.

PYD’yle ABD’nin ilişkileri, Türkiye’yi başından beri tedirgin ediyordu. AKP hükümetinin açıkça “PYD ile değil, bizimle işbirliği yap” çağrıları da işe yaramadı. Çünkü ABD’nin Suriye’deki çıkarları bunu gerektiriyordu. Türk ordusu Suriye’de bir “işgalci güç” olarak görülürken, PYD’ye bağlı YPG güçleri, ülkenin asli unsurlarıydı. Ayrıca savaşma istekleri Türk ordusundan daha güçlüydü. ABD neden YPG’yi tercih ettiğini çeşitli defalar açıkladı. Amerika’nın Avrupa ve Avrasya İşlerinden Sorumlu Dışişleri Bakan Yardımcısı Jonathan Cohen de 19 Mayıs’ta düzenlenen bir panelde YPG ile ilgili bir soru üzerine şunları söylüyor: “*Bu savaşlar, çünkü bu savaşta olmayı istiyorlar. Kendilerine göre elbette motivasyonları var.*”

Bu sözlerden iki hafta sonra gerçekleşen Rakka operasyonu, bir süredir gergin olan Türk-Amerikan ilişkilerini, daha da açtı. Bilindiği gibi Erdoğan, Türkiye’nin ABD ile birlikte Rakka operasyonunu yapabileceğini söylemişti. Fakat ABD, tercihini YPG’den yana yaptığını açıklamakla kalmadı, YPG’nin ağır silahlarla donatılacağına dair bir anlaşmaya da imza atmıştı...

Rakka operasyonu, Türkiye’nin bulunduğu alanı büyütme isteğini kabarttı. TSK’nın Afrin kantonuna gireceği yönünde haberler arttı. Kürtlerin kontrolündeki bölge yakınlarına takviye güç yığıldı. Ayrıca Kürt kantonlarından Türkiye’ye dönük saldırılar yapıldığı söylenerek o bölgelere ateş açıldı.

ABD, Türkiye’nin bu saldırılarına son vermesini istedi. Daha önce de TSK’nın Kürt bölgesine dönük hamlelerini ABD bayrağı çekerek durdurmuşlardı... Diğer yandan Trump, CIA’nin gizli programını bitirme kararını açıkladı. Bu, “eğit-donat” denilen, Suriyeli muhalifleri silahlandırıp eğiterek savaşa sürdükleri operasyonları durdurdukları anlamına geliyor ki, Türkiye’yi yakından ilgilendiriyor. Bu plan kapsamında Antakya ve Gaziantep’de “operasyon odaları” kurulmuş ve

Türkiye toprakları cihatçı grupların eğitildiği merkez üs olmuştur. **Şimdi Türkiye’deki “operasyon odaları”nın önemi kalmıyor ve cihatçı gruplara verilen paralar kesiliyordu.** Bunun sonuçları önümüzdeki günlerde daha net görülecektir...

Rusya adına yapılan açıklamalarda da Türkiye’nin Afrin operasyonuna sıcak bakılmadığı ifade edildi. Rusya, bir yandan PYD’nin ABD ile artan işbirliğine karşı Türkiye’yi öne sürerken, bir yandan da Kürt hareketini tümünden karşısına almamaya özen gösteriyor. Rusya, Suriye’de savaşıyan gruplar içinde sadece PYD’yi meşru gördüğünü açıklamış, Cenevre’deki görüşmelere PYD’nin katılmasını istemişti. Elbette bunlar, PYD’nin ABD ile olan işbirliğinin seyrine bağlı olarak değişim gösterecektir.

ABD ile işbirliği savunulamaz

Yazının başında da belirttiğimiz gibi, Rakka operasyonunun en önemli sonuçlarından biri, Kürt hareketi ile ABD arasında uzunca bir süredir devam etmekte olan ilişkinin, işbirliği noktasına gelip dayanmasıdır.

Bunun savunulacak hiçbir yanı yoktur. *“Emperyalistler arası çatlaklardan yararlanma”* ya da *“İŞİD gibi insanlık dışı bir örgütü bitirme sorumluluğu”* gibi gerekçelerle bu işbirliğini mazur göstermeye çalışmak boşunadır.

PYD, uzunca bir süre, “üçüncü yol” dediği bir politika ile Esad yönetimine ve cihatçı gruplara eşit mesafede durmaya çalıştı. Suriye savaşına müdahil olan ABD ve Rusya ile dengeli bir ilişki tutturmaya özen gösterdi. Ortaya çıkan fırsatları da değerlendirerek Kürt halkının bulunduğu bölgelerde özerklik ilan etti. Bu süreçte Suriye, Türkiye’yi zor durumda bırakmak için bu duruma göz yumdu. Kürt kantonlarındaki memurların maaşlarını ödemeye, kolluk güçlerini tutmaya devam etti. O dönem AKP hükümeti Öcalan üzerinden PYD’yi ÖSO’nun içine almaya çalıştı, fakat ÖSO, Kürtlerin özerkliğini kabul etmeyince, bu girişim sonuçsuz kaldı.

PYD’yi istedikleri noktaya getiremedikleri için üzerine İŞİD’i saldırdılar. Erdoğan “Kobane düştü, düşecek” diye sevinirken, Kobane’de büyük bir direniş sergilendi. Bunun üzerine ABD uçakları Kobane’ye yardım paketleri atmaya başladı, İŞİD’e karşı mücadelesiyle Kürt hareketine karşı oluşan ilgi ve desteği, kendi lehine kullanmak istedi.

Bu dönem boyunca PYD, Kürt halkının haklarını savunmuş ve bölgesini İŞİD başta olmak üzere cihatçı gruplardan korumuştur. **Dinci gericiliğe karşı laik yapısı, yönetimde farklı ulus ve mezheplere yer vermesi, özellikle de kadınların öne çıkan tutumuyla adeta “çölde bir vaha” gibi görüldü.** Ve haklı olarak

dünya kamuoyunun sempatisini ve desteğini üzerinde topladı. Bütün bunlar, “emperyalistler arası çelişkilerden yararlanma”yı başarması, savaşıyan kesimlere eşit mesafede durması sayesinde oldu.

Peki şimdi öyle mi? Bu savaşta ABD’nin yanında saf tuttuğu daha açık nasıl gösterilebilir? Arap halkının ağırlığında olan Rakka’da ne işi vardır?

“Emperyalistler arası çelişkilerden yararlanma”dan, bir emperyalistle işbirliğine; **kendi halkını ve bölgesini korumaktan, başka bölgelere saldıran askeri bir varlığa dönüşen noktadır burası.**

Kaldı ki PYD, uzunca bir süre Rakka operasyonuna katılmak istemedi. Bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu. Ancak ulusalcı ideolojik-siyasi bakış, onları bu noktaya sürükledi. PKK, ABD’nin Irak işgalini de “Saddam zulmünün son bulması” adına desteklemişti. Hatta “demokratik sömürgecilik” gibi bir kavram uydurarak, bu durumu teorize etmişti.

Şimdi de Rakka operasyonu “büyük savaş” denilerek selamlanıyor. “İŞİD’in bitirilmesi”, “Rakka’nın özgürleşmesi” olarak sunuluyor. “Rusya, İran ve Türkiye’nin bölgedeki egemenliğine son vereceği” söylenerek alkışlanıyor. Kim adına?

“Koalisyon güçleri” denilen ABD ve AB emperyalistleri mi Rakka’yı özgürleştirecek! **İŞİD’i bizzat yaratıp dünya halklarının başına musallat eden ABD mi, İŞİD’i bitirecek! Emperyalizm, hangi halka özgürlük götürmüş ki, Araplara ya da Kürtlere götürecektir olsun!**

Rusya, İran, Türkiye, bölgede egemenlik kurmak istiyor da ABD-AB emperyalistleri istemiyor mu? Hatta Ortadoğu’da yoğunlaşan yeni emperyalist savaşı bizzat ABD başlatmadı mı? Afganistan, Irak, Libya ve son olarak Suriye’yi karıştıran, cihatçı örgütlerle en vahşi saldırıları düzenleyen ABD ve işbirlikçi bölge ülkeleri olmadı mı? Ki bunların başında Suudi Arabistan, Katar gibi ülkeler geliyor.

Hal böyleyken Rojava eşbaşkanı Salih Müslim, Katar krizinin ardından sorulan bir soru üzerine şunları söylüyor: *“Suudi Arabistan ile akrabalık bağı olan birçok Arap aşireti Rojava’daki bağımsız yönetimde yer alıyor ve bundan gurur duyuyoruz.”*

Dinci-gericiliğe karşı laikliğin simgesi olarak gösterilen PYD, şimdi Suudi gericilerle bağı olan Arap aşiretleriyle ilişki kurmaktan gurur duyuyor!

Bu açıklamanın Katar krizi ardından yapılması ise, ABD’nin Suudi gericileriyle başlattığı krizde, kimin yanında durduğunu göstermesi bakımından dikkat çekicidir. ABD işbirlikçiliği bu duruma düşürmüştür.

Rojava’daki Kürt yetkililerin her açıklaması, bu işbirliğini teyit eder niteliktedir. PYD öncülüğündeki Suriye Demokratik Konseyi eşbaşkanı İlham Ahmet, *“İŞİD sonrasında Rakka’nın yönetilmesi ve yeniden inşası için ABD’nin uzun vadeli siyasi ve finansal desteğine ihtiyaç duyacakları”*nı belirtti. ABD’nin bölgede kalması ve “garantör ülke” olması gerektiğini de ekledi.

PYD kendi varlığını ABD’nin bölgedeki gücüne bağladığı sürece, bugüne dek elde ettiği kazanımları, hepsinden önemlisi dünya halklarının destek ve dayanışmasını yitirecektir. Nitekim Filistin davasıyla özdeşleşen isimlerden Leyla Halid de bir röportajında, Kürt hareketinin Suriye’de ABD ile kurduğu ilişkiyi eleştiriyor. Kürt hareketi ve yandaşları ise, bu konuda yapılan dostça uyarılara bile, topyekun saldırıyla karşılık veriyorlar. Bu aslında,

yanlışın farkında olduklarını ve onu bu şekilde kapatmaya çalıştıklarını gösteriyor.

Ayrıca Rakka operasyonu sırasında ABD’nin “beyaz fosfor” kullandığı ortaya çıktı. Beyaz fosfor denilen kimyasal silahın kullanılması yasaklanmış durumda. Bu durum açığa çıkınca ABD, “hedef belirleme ve işaretleme amacıyla kullandıklarını” söyledi... ABD ile yapılan işbirliğinin her tür insanlık-dışı uygulamalara ortak etmesi, kaçınılmaz sonuçlar olarak karşımıza çıkıyor.

Türkiye’nin Suriye’nin kuzeyindeki Kürt bölgelerine saldırısı üzerine, YPG’nin Genel Komutanı Sipan Hemo, *“saldırıların devam etmesi halinde Rakka operasyonundan çekileceklerini”* ifade etti. Elbette bu açıklama, ABD’ye *“ya Türkiye’yi sen durdursun, ya da biz gideriz”* yolunda bir ikaz için yapıldı. Ama hem ABD’nin işbirliğini kabul edip, hem de üstü örtük tehditler savurmak ve işbirliğini bozacaklarını ima etmek akıl karı değildir. İsmet İnönü’ye atfedilen benzetmede olduğu gibi, *“emperyalistlerle işbirliğine girmek, ayrıyla aynı yatağa girmek gibidir.”* En hafifinden ciddi yaralar almadan oradan çıkmak kolay olmayacaktır.

Sonuç yerine

ABD’nin Rakka operasyonu, Suriye savaşında yeni bir dönemi başlattı. ABD, sadece Suriye’de değil, Ortadoğu’da ayakta kalabilmek için bu operasyonu başlatmak zorundaydı... Diğer yandan ABD, en yakın müttefiki Türkiye başta olmak üzere Ortadoğu’daki birçok işbirlikçisini de yitirmekle karşı karşıyadır. Tüm hamlelerine rağmen Rusya ve İran’ın güçlenmesini durduramamıştır. Trump sonrası kendi içinde de yaşadığı karışıklıklar, ABD’nin bundan sonra da irtifa kaybetmeye devam edeceğini göstermektedir.

İŞİD vahşetiyle Ortadoğu’yu zaptetme planı suya düşmüştür. Şimdi de “İŞİD’e karşı savaş” adı altında bölge halkları üzerinde hegemonya savaşı vermektedir.

Benzer bir durum CIA’nin “eğit-donat” programına son vermesi ile yaşanıyor. Hem Türkiye, Ürdün gibi işbirlikçilerini zor durumda bırakıyor, hem de cihatçı çetelere her tür yardımı keserek birbirlerini yemelerini sağlıyor. ABD ile işbirliği yapan ve bunu meşrulaştıranlara, bundan daha somut bir örnek olabilir mi?

ABD Dışişleri Bakan Yardımcısı Jonathan Cohen, Kürt hareketi ile yapılan işbirliğinin Türkiye ile ilişkilerini bozması konusunda şunları söylüyor: *“DSG’yi Rakka için kullanmak ile ilgili anlaşmazlık taktiksel bir konu. Bunun, Türkiye’ye yönelik güvenlik taahhüdümüzde stratejik değişikliği olmayacaktır. Taktiksel alanlarda anlaşmazlıklarımız var ama Türkiye ile her zaman yoğun ve çeşitli ilişkilerimiz oldu ve bu devam edecek. Amerika YPG’yi savaş alanı ortağı olarak görüyor, çünkü Suriye’nin o bölgesinde tek güçler, Rakka’yı kurtarabilecek kapasitedeler, onlarla ilişkimiz geçici, harekete dayalı ve taktiksel”*dir. Sincar konusunda ise, *“PKK ister gönüllü, ister başka şekilde oradan çıkarılacaktır”* diyor.

ABD, Kürt hareketi ile ilişkisini “taktiksel”, Türkiye ile olanı ise “stratejik” gördüğünü, yetkili ağızlardan ifade ediyor. Rusya, İran ve Suriye devleti de Kürt hareketinin ABD ile işbirliğinin ona pahalıya patlayacağı konusunda uyarılarda bulunuyorlar.

PYD, bugüne dek elde ettiği kazanımları, hepsinden önemlisi dünya halklarının desteğini yitirmek istemiyorsa, bu işbirliğini bitirmenin yollarını aramalı ve ABD’nin suçlarına daha fazla ortak olmamalıdır.

ÖZELLEŞTİRMeye HAYIR!

Çok yakında bir gün
Çok yakında bir gün

Ağır uykularından uyunacaklar
Zor kapıları açacaklar
Yere sağlam basacaklar
Sergiden sıırılsıklam
Yangınlanacak aşklar
Çok yakında bir gün

Çok yakında bir gün
İnsanlar insan gibi yaşayacaklar
En dar en karanlık sokaklar
Çok yakında bir gün

Çok yakında birgün
Bayramlaşıp ışıyacaklar
Hürriyet giyecek aydınlık ayaklar
Cahit Irgat